

KÜLFÖLDI HÍREK AZ IPARJOGVÉDELEM TERÜLETÉRŐL

Amerikai Egyesült Államok

A) Az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatala (USPTO) bejelentette, hogy engedélyezte az 500. szabadalmat a Kísérleti Zöldtechnológia-program (Green Technology Pilot Program) keretén belül. Ez a program az üvegházhatású gázok csökkentett kibocsátásával, energiamegtakarítással és a környezet minőségjavításával járó szabadalmi bejelentések gyorsított vizsgálatát teszi lehetővé anélkül, hogy külön költséggel járna a feltaláló számára.

Az 500. szabadalmat 8 029 241 számmal engedélyezték egy szélturbina aerodinamikai kiképzésű forgólapátjára a General Electric Company számára.

A statisztikai adatok azt mutatják, hogy a kísérleti program sikeres. A benne részt vevő feltalálók sokkal gyorsabban kapnak szabadalmat, mint rendes vizsgálati eljárásban. Az ilyen bejelentések esetében átlagosan 68 nap elteltével adják ki az első hivatali végzést, és a szabadalom megadásáig több esetben egy évnél rövidebb időre volt csak szükség.

B) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2010. decemberi számának *Külföldi hírek az iparjogvédelem területéről* című cikkében az Amerikai Egyesült Államokra vonatkozó fejezet E) részében ismertettük az *Association for Molecular Pathology, Myriad Genetics Inc., et al. v. United States Patent and Trademark Office, et al.*-ügyet, amelyben a körzeti bíróság 2010 márciusában úgy döntött, hogy a humángenetikai anyag nem oltalmazható szabadalommal.

A felperes fellebbezése folytán az ügy a Szövetségi Fellebbezési Bírósághoz (CAFC) került, amelynek azt a két kérdést kellett megválaszolnia, hogy a felperesnek joga van-e kérni a Genetics szabadalmainak az érvénytelenítését, és hogy az elkülönített DNS szabadalmazható-e.

Az ügyben a CAFC soron kívül, 2011. július 29-én hozott döntést, megállapítva, hogy a több felperes közül legalább az egyiknek joga volt a CAFC-hez fordulni.

Ezután a CAFC az ügyben felperesként szereplő *Myriad Genetics Inc.* (Myriad) hét szabadalmának 15 igénypontját vette szemügyre, amelyek a *BRCA* mellrákgénekre, valamint ezekben a génekben mutációk azonosítási eljárására vonatkoztak. Egyes kompozíció-igénypontok tárgyát módosítatlan *BRCA* DNS-molekulák, míg más kompozíció-igénypontok

---

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

tárgyát módosított *BRCA* DNS-molekulák képezték. A bíróság vizsgálta a szerkezeti és a kémiai különbségeket az elkülönített DNS-molekulák és az emberi testben létező natív DNS-molekulák között, és arra a következtetésre jutott, hogy az elkülönített DNS-molekulák akár módosítva, akár módosítás nélkül szabadalmazhatók, mert nem ugyanazok, mint a testben létező DNS. Ugyanis a „humán intervenció a natív DNS kémiai azonosságától eltérő azonosságot kölcsönöz ennek az elkülönített DNS-nek”.

A diagnosztikai eljárásra vonatkozó igénypontok közül a CAFC csak egyet talált szabadalmazhatónak, megállapítva, hogy az olyan igénypontok, amelyek csak elemeznek vagy összehasonlítanak egy génszekvenciát, nem képeznek szabadalmazható tárgyat, mert csupán elvont szellemi eljárásokat igényelnek, amelyek nem alakítják át a génszekvenciát. A szabadalmazhatónak minősített egyetlen igénypont a lehetséges rákgyógyszerek szkrínelésére vonatkozik a sejtnövekedési sebességek megváltoztatása útján, ami a CAFC véleménye szerint nem nyilvánvalóan elvont eljárás, ellentétben a többi eljárási igénypont tárgyával.

A tanácsvezető Moore bíró a tanács többségi véleményét tükröző ítéletében megvilágította az USPTO hosszú ideje fennálló gyakorlatát és a biotechnológiai ipar várakozásait, amelyeket nem lehet figyelmen kívül hagyni annak eldöntésekor, hogy az elkülönített DNS kategorikusan kizárható-e a szabadalmazható tárgyak köréből.

Bryson bíró különvéleményt nyilvánított a *BRCA*-génekre vonatkozó igénypontok szabadalmazhatóságával kapcsolatban, leszögezve, hogy álláspontja szerint a módosítatlan elkülönített DNS nem szabadalmazható, csak az elkülönítés után módosított DNS.

A CAFC döntésének eredményeként, bár legtöbb eljárási igénypontját érvénytelennek nyilvánították, a Myriad megtartja a kizárólagos jogot az elkülönített *BRCA*-gének előállítására (vagyis elkülönítésére vagy szintetizálására), használatára és eladására, és így eltilthat másokat az ilyen gének felhasználásától mellrákra való hajlam azonosítására.

A döntés alapján az elkülönített DNS szabadalmazható tárgy marad a szabadalmi törvény 101. szakasza szerint.

C) Az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága (U.S. Supreme Court) 2011. május 31-én a *Global-Tech Appliances Inc., et al. (Global) v. SEB S.A. (SEB)*-ügyben 8:1 arányú döntéssel megállapította, hogy a bitorlásra való felbujtás annak a tudását kívánja, hogy maga a felbujtó magatartás bitorol, azonban ezt a tudáselemet „szándékos vakság” (willful blindness) kimutatásával is meg lehet valósítani. Az SC elutasította a CAFC által korábban alkalmazott „szándékos közömbösség” (deliberate indifference) követelményt.

Az ügy előzménye, hogy a Pentalphát, a Global egy hongkongi leányvállalatát a francia SEB beperelte egy olajsütő szabadalmának a bitorlásáért. A bírósági tárgyaláson megállapították, hogy a Pentalpha a piacon levő különböző olajsütőmodelleket tanulmányozott – így a SEB-ét is –, mielőtt saját termékét kifejlesztette volna. A Pentalpha írott véleményét kapott egy amerikai szabadalmi ügyvivőtől arról, hogy terméke nem bitorolja az amerikai szabadalmat, azonban az ügyvivőt a Pentalpha nem tájékoztatta arról, hogy termékében fellelhető a SEB termékének néhány vonása. Az ügyvivő kutatása nem tárta fel a SEB szabadalmát.

A Pentalpha tanúi bizonyították, hogy nem ismerték a SEB szabadalmát mindaddig, amíg a SEB be nem perelte bitorlásért a Pentalpha fogyasztóit 1998 áprilisában. Amikor azután a SEB 1999 augusztusában a Pentalphát is beperelte, az utóbbi azzal érvelt, hogy 1998 ápriliséig nem lehetett felelős bitorlásra való aktív felbujtásért, mert ezen időpont előtt nem volt tudomása a SEB szabadalmáról.

A Körzeti Bíróság esküdtszéke bűnösnek találta a Pentalphát mind bitorlásra való felbujtásban, mind szándékos bitorlásban. A Körzeti Bíróság majdnem 5 millió dollárt ítélt meg a Global javára, ha elegendő bizonyíték áll rendelkezésre a Pentalpha „szándékos közömbösségének” kimutatására azzal kapcsolatban, hogy terméke bitorolhat egy szabadalmat.

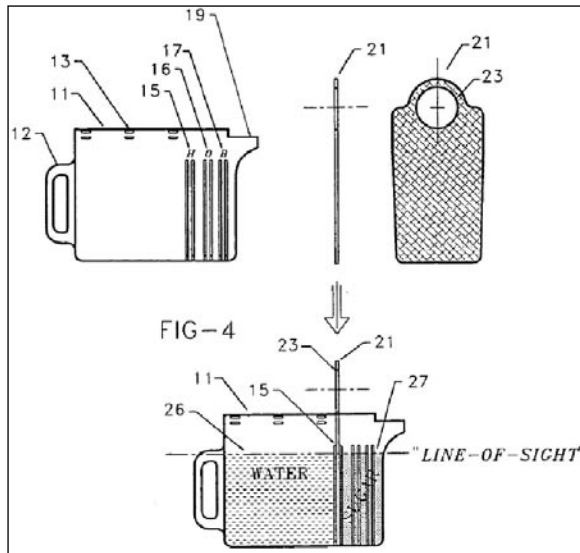
Aki az Egyesült Államokban nem közvetlenül bitorol, ezt kétféleképpen teheti: bitorlásra való felbujtással vagy közvetett bitorlással. Az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága megállapítja, hogy mind a közvetett bitorlás, mind a bitorlásra való felbujtás megkívánja, hogy a vádolt fél tudja: a harmadik fél (a közvetlen bitorló) viselkedése bitorlást jelent. A legfelsőbb bíróság azt is megállapítja, hogy a szándékos vakság elegendő a megkívánt tudás megállapításának megalapozásához.

Szándékos vaksággal van dolgunk két követelmény kielégítése esetén: 1. „az alperesnek alanyilag azt kell hinnie, hogy nagy a valószínűsége, hogy egy tény létezik”, és 2. „az alperesnek szándékosan cselekednie kell ahhoz, hogy elkerülje a tény megismerését”. A legfelsőbb bíróság szerint ez a kombináció szűk teret ad a szándékos vakságnak, vagyis az nehezebben állapítható meg, mint a gondatlanság vagy a hanyagság. A legfelsőbb bíróság megjegyzi, hogy a szándékos vakság tanát alapvetően elfogadják a büntetőtörvényben, és nem lát okot arra, hogy ne alkalmazhassák a polgári szabadalmi ügyekben.

A legfelsőbb bíróság elutasította a CAFC által alkalmazott „szándékos közömbösség” mércét, mert az nem elégíti ki az amerikai szabadalmi törvény 271. szakasza által megkívánt tudást. A szándékos közömbösség nem kíván szándékos cselekedetet a felbujtótól ahhoz, hogy elkerülje a cselekedeteinek bitorló jellegére vonatkozó tudást.

Azt a következtetést vont le, hogy a vizsgált ügyben rendelkezésre álló bizonyíték elegendő volt annak alátámasztásához, hogy szándékos vakságot lehessen megállapítani a Pentalpha részéről. Érdemes még kitérni arra is, hogy a legfelsőbb bíróság mit tekintett fontosnak a feltárt bizonyítékok közül olyanként, amely elegendő a szándékos vakság megállapításának alátámasztásához; ezek: a Pentalpha a SEB-féle olajsütő legtöbb külső vonását alkalmazta termékén; utánzásra a SEB tengerentúli mintáját választotta, és nem tájékoztatta amerikai ügyvivőjét arról, hogy „a termék egyszerű utánzata volt a SEB olajsütőjének”.

D) Egy Klein nevű feltaláló szabadalmi bejelentést nyújtott be olyan eszközre, amelynek a segítségével cukrot különböző mennyiségekben tartalmazó cukornektárt lehet készíteni bizonyos madarak és lepkék táplálására. Miként az alábbi ábrán látható, a 11 eszköz a 15-17 sínek sorozatát foglalja magában, amelyekbe belecsúsztatva a 21 osztóelemet, az eszköz két rekeszre osztható fel víz és cukor adagolásához.

A két rekesznek vízzel, illetve cukorral azonos szintig való megtöltése után a 21 osztóelem eltávolítása lehetővé teszi a víz és a cukor elegyedését és így nektár kialakítását.

A bejelentést az USPTO elővizsgálója elutasította, és a feltaláló által benyújtott fellebbezés után ugyanezt tette a Szabadalmi Fellebbezések és Interferenciák Tanácsa (Board of Patent Appeals and Interferences, BPAI) is. A CAFC azonban a feltalálónak adott igazat, mert megállapította, hogy az elővizsgáló által megnevezett nyomtatványok, amelyek alapján a bejelentés tárgyát az elővizsgáló kézenfekvőnek minősítette, ésszerűen nem vonatkoztak a feltaláló által megoldani kívánt problémára, és bár szerkezetileg hasonló volt a tárgyuk, homlokegyenest ellenkező célokra szolgáltak.

A CAFC előtti eljárásban a bejelentő azzal érvelt, hogy a BPAI nem hozott fel egyetlen olyan érvet sem, amely arra utalt volna, hogy a megnevezett nyomtatványok „ésszerűen odaillők” (reasonably pertinent) lettek volna az eltérő arányok létrehozásának kérdésével kapcsolatban. Egy anterioritás akkor lenne ésszerűen odaillőnek tekinthető, ha eltérő területeken ugyan, de a tárgynál fogva logikusan felhívna a feltaláló figyelmét, amikor a megoldani kívánt kérdéssel foglalkozik.

A feltaláló érveinek kiértékelésekor a CAFC az elővizsgálati eljárásban megnevezett öt nyomtatványt vette figyelembe, és megállapította, hogy ezek közül három olyan eszközökre vonatkozott, amelyek szilárd anyagok elkülönítésére szolgáltak, eltérően a találmány keverést megvalósító céljától. Emellett az ismert megoldásokban az osztóelemeken nyílások voltak, amelyek egy folyadék átömlését tették lehetővé. Ezek az eszközök tehát nem voltak alkalmasak víz befogadására, amit viszont az igénypontok megköveteltek. A CAFC a másik két nyomtatványt sem találta a bejelentés tárgyához illőnek, mert egyik sem tette lehetővé az osztóelemnek az arányok megváltoztatása céljából való elmozdítását.

Így a CAFC megállapította, hogy a megnevezett nyomtatványok szerkezetileg hasonlóak voltak ugyan, azonban teljesen eltérő célokat szolgáltak.

A CAFC-nek a fenti, *In re Klein*-ügyben 2011. június 6-án hozott döntése azzal a tanulsággal szolgál, hogy amerikai végzések megválaszolásakor nagy súlyt kell helyezni az elutasító végzés kifogásainak megválaszolására, különösen ha azok a bejelentés tárgyának kézenfekvőségére vonatkoznak. Gondosan meg kell vizsgálni az anterioritások célját annak meghatározása érdekében, hogy azok hasonló-e az igényelt találmány céljához, és ha ezek a célok eltérőek, előnyös lehet az igényelt találmány céljának szűkítése, és ezáltal az „ésszerűen odaillő anterioritások körének a korlátozása”.

E) Az *L.A. Triumph* (Triumph) 2010 őszén pert indított a Los Angeles-i Körzeti Bíróságon Madonna ellen, mert az MATERIAL GIRL védjeggyel kezdte árusítani a Macy áruházakban saját tervezésű ruháit.

A Triumph arra hivatkozott, hogy 1997 óta árusít MATERIAL GIRL védjegyű ruhákat, míg Madonna csak 2010-ben kezdett ilyen védjeggyel ruhákat árusítani. Madonna viszont bizonyította, hogy már 1984-ben előadta a Material Girl című popdalt. Ennek alapján a bíró elismerte, hogy Madonna régebbi joggal rendelkezik a MATERIAL GIRL védjegy felett, és ezért elutasította a Triumph keresetét.

Ausztrália

Az *Abbott Co.* (Abbott), a 601 167 számú ausztrál szabadalom tulajdonosa beperelte az *Apotex Pty Ltd.* (Apotex) céget arra hivatkozva, hogy az bitorolja súlycsökkentő és antidepresszáns hatású Reductil gyógyszerét, amely szibutramin-hidroklorid-monohidrátot (SHM) tartalmaz. Ellenintézkedésként az Apotex az Abbott szabadalmának a megvonását kérte, azt állítva, hogy az angol Boots cég már az Abbott 1985-ben benyújtott ausztrál szabadalmi bejelentése előtt publikálta a szibutramin-hidrokloridot (SH), amely ugyanolyan tulajdonságokkal rendelkezik, mint az SHM, eltekintve attól, hogy higroszkópos tulajdonságot mutat. Ezért az Apotex szerint az Abbott szabadalma érvénytelen újdonsághiány és kézenfekvőség miatt, mert egy szakember az SHM-et elő tudta állítani.

A Szövetségi Bíróság (Federal Court) az Abbott szabadalmát érvényesnek és bitoroltnak minősítette, mert az Apotex terméke ütközött az Abbott ausztrál szabadalmának 1. és 2. igénypontjába. A bíróság a nem higroszkópos vegyület előállításának eljárásában különösen fontosnak találta a második lépést, amely etanolt használt olyan oldat előállítására, amelyet többször is bepárolt és újra oldattá alakított. Megalapotatlannak minősítette az Apotexnek azt az állítását is, hogy az ausztrál szabadalmat a módosítások megkülönböztették az angol szabadalomtól. A bíróság szerint a korábbi publikáció alapján nem lehet egyértelműen előállítani a szabadalmazott terméket.

Így a Szövetségi Bíróság helyt adott az Abbott bitorlási keresetének.

Brazília

A) A Brazil Szabadalmi és Védjegyhivatal elnöke, Jorge Avila és az Európai Szabadalmi Hivatal elnöke, Benoît Battistelli a két intézmény közötti együttműködési megállapodást írt alá 2011. szeptember 26-án Genfben, ahol a Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO) közgyűlését tartották.

Az egyezmény öt évig lesz hatályban, és célja, hogy közös tevékenységet folytassanak az alábbi területeken: szabadalmi elővizsgálat és adminisztratív eljárások, a humán erőforrások fejlesztése, a két intézet automatizálása, továbbá az információs technológia.

A két intézmény közötti együttműködés hasznára lesz azoknak a brazil és európai vállalatoknak, amelyek Latin-Amerika legfontosabb piacán tevékenykednek, és általában használni fog a szabadalmi rendszer felhasználóinak.

A brazil hivatal elnöke 2011 szeptemberében a Szellemi Tulajdon Világszervezetével is egyezményt írt alá arról, hogy a WIPO segít széles körben terjeszteni Brazíliában a szellemi tulajdon-védelem rendszerét.

B) A Brazil Szabadalmi és Védjegyhivatal 2012. január 1-jén megnövelt díjakat léptetett életbe. Legnagyobb mértékben a vizsgálati díjak változtak:

- 10 igénypontnál kevesebbet tartalmazó bejelentések esetén 590 BRL (1 BRL = 0,57 USD),
- 11–15 igénypont esetén igénypontonként 100 BRL,
- 16–30 igénypont esetén igénypontonként 200 BRL,
- a 31. és minden további igénypont után igénypontonként 500 BRL.

A korábbi díjrendelet szerint 30 igénypont esetén 1000 USD-t kellett fizetni, ami az új díjtáblázat szerint 2337 USD-re változott, és ez 134%-os emelkedésnek felel meg; 50 igénypont esetén a korábbi 2143 USD 8051 USD-re változott, és ez 276%-os növekedést jelent; 100 igénypont esetén a korábbi 5000 USD 22 337 USD-re változott, ami 347%-os növekedésnek felel meg.

C) Már korábban is írtunk arról, hogy az 1996. évi brazil iparjogvédelmi törvényt 2001-ben megváltoztatták azzal, hogy a gyógyszer tárgyú szabadalmi bejelentések szabadalmazási eljárásába beiktattak egy új lépést, amely szerint a szabadalom engedélyezéséhez a Brazil Élelmezés- és Gyógyszerügyi Hatóság (ANVISA) hozzájárulása is szükséges. A gyakorlatban ez annyit jelent, hogy a gyógyszer tárgyú szabadalmi bejelentések vizsgálatát a Brazil Szabadalmi és Védjegyhivatal mellett az ANVISA is elvégzi.

Bár az ANVISA által kiadott írott vélemény meg lehet támasztani, az ANVISA közreműködése a gyakorlatban késlelteti a szabadalmak engedélyezésére vagy elutasítására vonatkozó döntés kiadását.

2009-ben a főügyész olyan véleményt adott ki, amely megállapítja, hogy az ANVISA tevékenységét korlátozni kell a közegészségügyi kérdések elemzésére. Ez ellen az ANVISA a főügyésznél megfontolási kérelmet nyújtott be. A főügyész 2011 januárjában megerősítette

álláspontját, és meghatározta, hogy az ANVISA vizsgálatát közegészségügyi szempontokra kell korlátozni. Ennek ellenére az ANVISA továbbra is a korábbi módon elemzi a gyógyszer tárgyú szabadalmi bejelentéseket. Így most a főgyógyész újabb reakciója várható.

Bulgária

A Bolgár Versenyvédelmi Bizottság megállapította, hogy az *EAD-csoport* (EAD) a versenyvédelmi törvény 35. cikkének 3. bekezdésébe ütköző bitorlást követett el, amikor NAVITEQ védjeggyel nyújtott geodéziai és kartográfiai szolgáltatásokat és folytatott navigációs eszközökkel történő kereskedést.

Az eljárást az USA-beli *Navteq Corporation* (Navteq), a navigációs rendszerek egyik vezető világszerte indította, amely tevékenységét a 2003-ban lajstromozott *www.navteq.com* doménnév segítségével hirdeti. Ezzel szemben az EAD 2005-ben lajstromoztatta a *www.naviteq.net* doménnevet.

A BVB az EAD-ot 96 450 levára (49 300 EUR) büntette, és elrendelte a bitorlás azonnali megszüntetését.

Egyesült Arab Emírségek

A *Soyyigit Gida Sanayi* (Sanayi) 2006. június 28-án kérelmet nyújtott be a KENT BORINGER TRIX védjegy lajstromozása iránt a 32. áruosztályban.

A védjegy lajstromozása ellen felszólalást nyújtott be a *Mars Incorporated* (Mars) arra hivatkozva, hogy a 29. és a 30. áruosztályban korábban lajstromoztatta a megtévesztően hasonló TWIX és TRIXO védjegyet.

A felszólalási eljárásban a Sanayi arra hivatkozott, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy különbözik a Mars védjegyeitől nemcsak a szavak betűiben, hanem kiejtésben, tervezésben és színekben is. Emellett az áruosztályok is eltérőek.

A fentiek alapján a hivatal elutasította a felszólalást, és 2010. január 31-én lajstromozta a KENT BORINGER TRIX védjegyet.

E határozat ellen a Mars a Védjegybizottsághoz nyújtott be fellebbezést. Az azonban egyetértett a hivatali határozattal, és elutasította a Mars fellebbezését.

Egyesült Királyság

A) *Les Laboratoires Servier* (Servier) egy francia gyógyszergyártó társaság, amelynek számos, a perindopril-erbumint védő szabadalma van. Ez a vegyület hosszan ható ACE [Angiotenzin-Converting Enzyme]-inhibitor, amelyet magas vérnyomás és szívelégtelenség kezelésére használnak.

A perindopril-erbumint védő szabadalom (EP0049658) francia elsőbbségi napja 1980. október 2. volt, és 2001. szeptember 29-én járt le. Egy kiegészítő oltalmi tanúsítvány 2003. július 21-ig hosszabbította meg a szabadalom oltalmi idejét perindoprilra. A Servier számos további szabadalmat is kapott perindopril-erbuminra, idértve az előállítási eljárásra vonatkozó EP0380341 számú európai szabadalmat.

A Servier 2000. július 6-án három elsőbbségi bejelentést nyújtott be a perindopril-erbumin α -, β - és γ -kristályos polimorf alakjaira. A vizsgálatunk tárgyát képező, EP1296947 számú európai szabadalmat 2004. február 4-én engedélyezték az α -kristályos alakra. E szabadalom ellen azután tízen szólaltak fel az Európai Szabadalmi Hivatalnál (ESZH), de a felszólalók között nem szerepelt az *Apotex*, a jelen ügy alperese. A felszólalást követően a szabadalmat a Felszólalási Osztály 2006. július 27-én fenntartotta, ami ellen több felszólaló fellebbezést nyújtott be, és így a szabadalmat 2009. május 6-án a T1753/06 számú döntéssel az ESZH Műszaki Fellebbezési Tanácsa megvonta.

A közbenső időszakban azonban az *Apotex*, egy generikus gyógyszereket gyártó kanadai cég, forgalmazási engedélyt kapott 2 mg, 4 mg és 8 mg perindopril-erbumint tartalmazó tablettákra, és elkezdte ezeket a tablettákat Kanadából az Egyesült Királyságba importálni, majd 2006. július 28-án forgalmazni. A perindopril-erbumin tabletták egyesült királyságbeli generikus forgalmazójaként az *Apotex* 4,1 millió fontot meghaladó jövedelemre tett szert.

2006. augusztus 1-jén a Servier az EP1296947 számú szabadalom bitorlása miatt pert indított az *Apotex* ellen a tabletták egyesült királyságbeli importálása, forgalmazása és eladásra való felkínálása miatt, majd 2006. augusztus 2-án az *Apotex* értesítése nélkül kérte annak eltiltását ideiglenes intézkedéssel a perindopril-erbumin forgalmazásától az Egyesült Királyságban. Ezt a kérelmet azonban a bíróság elutasította. 2006. augusztus 3-án a Servier megújította kérelmét, és erről az *Apotex*et is értesítette. Ennek alapján Mann bíró rövid időtartamú eltiltást rendelt el a 2006. augusztus 7-i szóbeli tárgyalásig, majd az augusztus 7-i szóbeli tárgyaláson ideiglenes intézkedést rendelt el a következő tárgyalásig. Döntésében utalt a Serviernek arra a beadványára, hogy számára kedvezőtlen döntés esetén kész lenne az *Apotex* kárát megtéríteni.

Ezután az ügyet Pumfrey bíró tárgyalta, aki 2007. július 11-i döntésében megállapította, hogy az *Apotex* bitorolta az európai szabadalmat, azonban a szabadalom a korábbi eljárási szabadalom (EP0380341) miatt nélkülözötte az újdonságot, és ezért érvénytelen volt. Ilyen alapon Pumfrey bíró megszüntette az ideiglenes intézkedést, és kártérítési bizonyítást rendelt el a Servier kötelezettségvállalása alapján. Bár a Servier fellebbezett a döntés ellen, azt a Fellebbezési Bíróság (Court of Appeal) fenntartotta, sőt, Jacob bíró megjegyezte, hogy az európai szabadalom érvénytelen „és nagyon nyilvánvalóan az, mert ez egy olyan szabadalom, amely rossz hírért keltheti a szabadalmi rendszernek”.

Időközben, 2006. augusztus 25-én a Servier pert indított Kanadában, ahol a perindopril-erbumin tablettákat gyártották, 1 134 196 számú kanadai szabadalmának bitorlása miatt.

Ezt a szabadalmat, amely perindopril-erbuminra vonatkozott (és ezért ekvivalens volt a 0049658 számú európai szabadalommal), 1981. október 1-jén nyújtották be, amikor a kanadai szabadalmi rendszer az első feltaláló elvén nyugodott. A bejelentést ütközési eljárásnak vetették alá (amely hasonló volt az egyesült államokbeli interferenciaeljáráshoz), és ezért csak 2001. március 6-án engedélyezték. A régi kanadai törvény szerint egy megadott kanadai szabadalom oltalmi ideje az engedélyezés napjától számított 17 év volt, aminek folytán a kanadai szabadalom csak 2018. március 6-án jár le.

2008. július 2-án a kanadai szabadalmat a Szövetségi Bíróság (Federal Court) érvényesnek és bitoroltnak találta. Ezt a döntést a Szövetségi Fellebbezési Bíróság (Federal Court of Appeal) 2009. június 30-i döntésével megerősítette. A Legfelsőbb Bíróság (Supreme Court) 2010. március 25-én elutasította az Apotex kérését, hogy megfellebbezhesse a Szövetségi Fellebbezési Bíróság döntését. Ugyanis Snider bíró annak eldöntésekor, hogy haszon alapján jár-e kártérítés a Servier számára, a Szövetségi Bíróság előtt megjegyezte, hogy az Apotexnek viselnie kell választása következményeit, mert teljesen tisztában volt azzal, hogy bitorolni fog egy szabadalmat.

Az Egyesült Királyságban Mann bíró 2008 júniusában vizsgálatot tartott azzal kapcsolatban, hogy kötelezettségvállalása alapján a Servier milyen kártérítés megtérítésére kötelezhető. Bírósági könyvvizsgálók az Apotex veszteségét feltételezett 60%-os, illetve 100%-os piacmegosztás alapján az ideiglenes intézkedés időtartamára 17,6 millió fontban, illetve 26 millió fontban állapították meg. Ezen a ponton a Servier Snider bíró döntésének fényében módosítani kívánta keresetét a Szövetségi Bíróság előtt, előadva, hogy az Apotex nem igényelhet kártérítést azért, mert gátolva volt egy bitorló termék, vagyis a Kanadában gyártott perindopril-erbumin tabletták eladásában, és a kártérítést mindenképpen csökkenteni kell annak a haszonnak a figyelembevételével, amelyet az Apotexnek kellett volna fizetnie a Servier számára a bitorló kanadai termékek vonatkozásában. Norris bíró azonban elutasította a Servier kérelmét, hogy módosíthassa keresetét, és az Apotex számára 17,5 millió font kártérítést ítélt meg.

A Servier megfellebbezte Norris bírónak ezt a döntését, és 2010. február 12-én a Fellebbezési Bíróság helyt adott a fellebbezésnek. Ebben a döntésben Lord Jacob bíró megállapította, hogy Norris bíró hibázott, amikor elmulasztotta figyelembe venni „azt, ami a módosítások elutasításának általános hatása lehetne”, és különösen azt a kockázatot, hogy az Apotex „teljesen váratlan szerencseként” 17,5 millió fontot kaphatott, amire nem volt jogosult. Ennél a szakasznál a Kanadai Fellebbezési Bíróság fenntartotta az elsőfokú döntést, „még valószínűbbé téve, hogy a kanadai eljárás végül azt jelentheti, hogy az Apotex itt igazságtalan juttatást kapott”. A bíró elrendelte, hogy a Servier fizesse meg a kártérítés felderítésének költségeit, és az Apotexnek fizetett 17,5 millió font maradjon közbenső letét.

2010 szeptemberében Lewison bíró felfüggesztette a második pont meghatározását, vagyis hogy a kártérítést csökkenteni kell annak érdekében, hogy az tükrözze azt a hasznot, amelyet az Apotexnek a Servier számára kellett volna fizetnie a kanadai termékek bitorlása

folytán, és így Arnold bírónak a vizsgált ügyben az *ex turpi causa non oritur actio* (erkölcstelen ténykedésből nem származhat cselekedet) alapon kellett ítélnie, vagyis azt kellett eldöntenie, hogy az Apotex számára meg kell-e ítélni kártérítést azért, mert gátolva volt egy olyan anyag eladásában, amelynek a gyártása egy külföldi szabadalom bitorlása miatt törvénytelen volt, vagy pedig, miként a Servier kérte, az *ex turpi causa*-elv ténylegesen felmentheti-e a Servier-t a fizetési kötelezettség alól. Az Apotex előadta, hogy a kártérítést az alábbi három ok miatt kell visszakapnia: 1. az *ex turpi causa*-szabály csak ott alkalmazható, ahol a kérdéses cselekedet büntetőjogi vagy erkölcsi vétség, amely becsstelenséget jelent, viszont a szabadalombitorlás Kanadában nem minősül büntetőjogi vétségnek; 2. az *ex turpi causa*-szabály csak ott alkalmazható, ahol a felperes igénye lényeges mértékben nyugszik törvénytelen vagy erkölcstelen cselekedeten, ami a jelen perben nem fordult elő; és 3. a Servier jogtalanul tartott igényt kártérítésre, még ha tudta is, hogy az Apotex a terméket Kanadában gyártotta, és az *ex turpi causa*-szabályra való hivatkozás egyaránt jelenthet jóváhagyást és elutasítást.

Az *ex turpi causa*-esetjog alapos elemzése után Arnold bíró arra a következtetésre jutott, hogy „annak alkalmazása az ügy körülményeitől függ”, és hogy „lényeges tényezőt képez az, hogy a felperes a vonatkozó időpontban tudott-e arról, hogy a jogellenesség az ő részéről szándékos vagy gondatlan magatartással járt-e, és hogy a törvényellenes cselekedet elkövetését az alperes idézte-e elő”.

Az Apotex érveinek tanulmányozása alapján Arnold bíró elutasította az Apotexnek azt a védekezését, hogy az *ex turpi causa*-elv nem alkalmazható, és elrendelte, hogy az Apotex kamatokkal együtt fizesse vissza a 17,5 millió font közbenső letétet.

A döntés így tisztázza azt a kérdést, hogy nem áll fenn önműködő jog kártérítésre ideiglenes intézkedés elrendelése céljából adott kötelezettségvállalás esetén, és hogy „a bíróságnak azt kell tennie, ami igazságos, nem csupán azért, mert az ideiglenes intézkedést helytelenül engedélyezték, hanem szélesebb körű megfontolásokra tekintettel is”.

B) A luxuscikkeket árusító Cowshed Products (Cowshed) a Felsőbíróságnál beperelte az Island Origins Ltd.-t (Island), mert az szépségipari termékein használta a COW védjegyet, és ezzel bitorolta KNACKERED COW és CHEEKY COW védjegyét. Az Island JERSEY COW és GORGEOUS COW védjeggyel is árusított szépségipari termékeket.

Az alperes tagadta bűnösségét arra hivatkozva, hogy a fogyasztók megtévesztése csekély mértékű volt, és az Egyesült Királyság védjegy törvényeinek 10(3) cikke alapján a JERSEY COW védjegy használata legfeljebb hígításnak tekinthető.

A HC elismerte ugyan a Cowshed márkanevének sikerét és a cég goodwilljét, de nem rendelt el ideiglenes intézkedést, mert ezzel az alperesek tönkremenetelét okozta volna. Ugyanakkor utasította az alpereseket, hogy ne ajánljanak eladásra diszkontált JERSEY COW termékeket, és fizessenek az Island profitjából 15%-ot egy kijelölt letéti számlára.

Európai Általános Bíróság

A) Sokan próbálkoznak azzal, hogy háromdimenziós védjegy kérelmezésével korlátlan oltsalmat szerezzenek termékük sajátos alakjára, mert a 207/2009 közösségi védjegyrendelet szerint egy közösségi védjegy többek között egy termék alakjából is állhat, feltéve, hogy az alkalmas egy vállalat termékeinek vagy szolgáltatásainak a megkülönböztetésére. A közösségi védjegyrendelet 7(1)(e) cikke szerint azonban a lajstromozást meg kell tagadni, amikor az alak lényeges értéket kölcsönöz az árunak.

Ilyenkor a közösségi minta segítségével lehet megfelelő oltsalmat szerezni. Erre szolgáltat példát az Európai Általános Bíróság (General Court of the European Union, GCEU) 2011. október 6-án hozott döntése a dán *Bang & Olufsen A/S* (Bang) v. *BPHH*-ügyben, aminek előzménye, hogy a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (BPHH) elutasította a Bang kérelmét egy ceruzára emlékeztető, kónuszos hangszóró háromdimenziós védjegyként való lajstromozása iránt. A Bang arra hivatkozott, hogy a védjegyeztetni kívánt termékalkak könnyen megmarad a fogyasztók emlékezetében, és így alkalmas áruinak megkülönböztetésére.

A BPHH döntése ellen a Bang által benyújtott fellebbezés után a GCEU helybenhagyta a BPHH döntését. Elutasító döntésében rámutatott, hogy az olyan lajstromozások elutasításának végső célja, amelyek csupán funkcionális formákon alapszanak vagy lényeges értéket kölcsönöznek az árunak, az, hogy elkerüljék a kizárólagos és tartós jogot, amely együtt jár a védjeggyel, mert ilyen esetekben a jogalkotó korlátozni kívánta a kizárólagos jog időtartamát. Itt a GCEU világosan utalt a közösségi mintákra, amelyek oltsalmi ideje nem haladja meg a 25 évet. A GCEU szerint a vizsgált ügyben az alak befolyásolja az áru lényeges értékét, és ennek révén egyértelmű okot ad a háromdimenziós védjegy elutasítására.

B) A *Liz Earle Beauty Co. Ltd.* (Liz) a BPHH-nál kérelmet nyújtott be a *NATURALLY ACTIVE* védjegy lajstromozása iránt a 3., 5., 18., 35. és 44. áruosztályban szépségipari termékekre. A kérelmet a BPHH elutasította, mert a lajstromoztatni kívánt védjegyet alkalmatlannak találta az áruk eredetének megjelölésére; az csupán az áruk reklámozására és dicséretére volt alkalmas.

A BPHH Fellebbezési Tanácsa a közösségi védjegyrendelet 7(1)(b) és 7(2) cikke alapján szintén elutasította a kérelmet arra hivatkozva, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy mindkét szava mentes a megkülönböztető jellegtől, és egyértelműen olyan termékekre utal, amelyek természetes alkotórészeket tartalmaznak és hatékonyak. A tanács azt is kifogásolta, hogy a Liz nem szolgáltatott bizonyítékot arra nézve, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy használat folytán az összes EU-tagállamban megkülönböztetőképességre tett szert, és így alkalmas a 7(3) cikkben foglalt kifogás elhárítására.

A Liz a GCEU-hoz nyújtott be fellebbezést, amely azonban fenntartotta a Tanács döntését azzal az eltéréssel, hogy a lajstromozást elutasította a 3., 5., 35. és 44. áruosztállyal kapcsolatban, de engedélyezte a javasolt védjegyet a 18. áruosztályban pénztárcákra, levéltárcákra és tükörtokokra.

Európai Bíróság

A) Az Európai Bíróság (Court of Justice of the European Union, CJEU) 2011. július 28-án kiegészítő oltalmi tanúsítványra (SPC) vonatkozó két döntést hozott a memantinnal és a galantaminnal kapcsolatban.

Először a memantinügyet tárgyaljuk. A memantin olyan gyógyászati hatóanyag, amelyet Németországban a Merz forgalmazott 1976 és 2002 között AKATINOL védjeggyel Parkinson-kór és egyéb betegségek kezelésére. A Merz ezt a gyógyszert az 1961. évi német gyógyszer-törvény alapján adott forgalmazási engedéllyel árusította, amely nem kívánt biztonsági és hatékonysági vizsgálatot.

1989-ben a Merz európai szabadalmi bejelentést nyújtott be Alzheimer-kór memantinnal való kezelésére. A szabadalmat 1993-ban engedélyezték, és a forgalmazási engedélyt az Európai Gyógyszerhivatal (European Medicines Agency, EMEA) 2002 májusában adta ki.

A Merz 2002 novemberében európai szabadalma alapján SPC engedélyezését kérte különböző európai uniós országokban, az EMEA forgalmazási engedélyét említve a memantin első gyógyszer-forgalmazási engedélyeként az Európai Unióban. Különböző országokban, ideértve Németországot, az Egyesült Királyságot, Belgiumot és Spanyolországot, számos generikusgyógyszer-gyártó kétségbe vonta a memantin kiegészítő oltalmi tanúsítványának érvényességét. A generikusok azzal érveltek, hogy a memantin az SPC-re vonatkozó európai uniós rendelet 2. szakasza szerint annak hatályán kívül esik, mert 1976 óta árusították az Európai Unióban, például Németországban anélkül, hogy korábban a 65/65/EEC európai irányelv által előírt adminisztratív engedélyezési eljárásnak vetették volna alá, és így nem vizsgálták a biztonságát és a hatékonyságát.

A Merz azzal érvelve védte SPC-jének érvényességét, hogy a 2. szakasz helyes értelmezése szerint az első forgalmazási engedélynek abban az országban, amelyre vonatkozólag a SPC-kérelmet nem az Európai Unióban nyújtják be, kell a 65/65/EEC európai uniós irányelv szerinti engedélynek lennie. A Merz azzal érvelt továbbá, hogy egy SPC érvénytelenítésének okait a 15. szakasz, nem pedig a 2. szakasz határozza meg, és így az utóbbi nem képezi törvényes alapját egy SPC megvonásának.

A CJEU döntése szerint elsősorban az SPC-rendelet célját kell figyelembe venni, és ez a kutatás előmozdítása SPC-k létrehozása útján a hatóanyagokat védő szabadalmak élettartamának meghosszabbításával. A CJEU szerint ennek a célnak ellentmondana olyan SPC-k engedélyezése, amelyek meghosszabbítanák olyan szabadalmak élettartamát, amelyek az Európai Unióban már forgalmazott olyan hatóanyagokat védenek, amelyeket nem vetettek alá a 65/65/EEC európai uniós irányelv szerinti, biztonságra és hatékonyságra vonatkozó vizsgálatot is magában foglaló engedélyezési eljárásnak.

A CJEU nézete szerint a rendelet 2. szakaszát úgy kell értelmezni, hogy annak alapján csupán olyan termékre adható kiegészítő oltalmi tanúsítvány, amely a vonatkozó tagállamban érvényes szabadalmi oltalommal van védve, és amely a közösségben gyógyászati termék-

ként való forgalmazásának megkezdése előtt olyan adminisztratív engedélyezési eljárásnak való alávétel után kapott forgalmazási engedélyt, amilyen eljárást a 65/65/EEC irányelv ír elő, és amely magában foglal biztonsági és hatékonysági vizsgálatot is. Ezért a memantinra nem adható kiegészítő oltalmi tanúsítvány.

A fenti okok miatt a CJEU úgy döntött, hogy azok a termékek, amelyek a 2. szakasz szerint a rendelet hatályán kívül esnek, érvénytelenek a rendelet 15.1(a) szakasza alapján a 3. szakasz vonatkozásában. Ilyen szempontból a CJEU megjegyezte, hogy a rendelet 3. szakaszában a „termék” megjelölés olyan termékre vonatkozik, amely a rendelet 2. szakaszában meghatározott körbe esik, ezért az olyan SPC-k, amelyeket a rendelet 2. szakaszán kívül eső termékekre, így memantinra engedélyeztek, a 15.1(a) szakasz alapján érvénytelenek.

A galantaminügy analóg volt a memantinüggyel. Így az azonos napon, tehát 2011. július 28-án hozott döntésben a CJEU arra a következtetésre jutott, hogy a galantamin is a rendelet 2. szakasza szerinti körön kívül esik, és ezért nem lehet érvényes SPC tárgya.

B) A CJEU 2011. október 20-án a *PepsiCo v. OHIM*-ügyben döntést hozott arról, hogy a közösségi mintarendelet alapján hogyan kell megállapítani ütköző minták különbségeit vagy hasonlóságait.

A vizsgálat tárgyát képező termékek „rapper”-nek nevezett kis fémlemezok voltak, és azt kellett megállapítani, hogy azok ütköznek-e egy korábbi spanyol mintával, vagyis azt bitolják-e.

A CJEU előtti eljárásban tisztázni kellett, hogy az alsófokú Európai Általános Bíróság hibázott-e az alábbi kérdésekkel kapcsolatban: (i) a tervező szabadságának korlátozása (CDR 10[2] cikk) (CDR: Közösségi Mintarendelet, Community Design Regulation); (ii) a tájékozott felhasználó fogalma és figyelmi szintje (CDR 10[1] cikk); (iii) a GCEU felülvizsgálati jogosultságának köre (CDR 61[2] cikk); és (iv) össze lehet-e hasonlítani a vonatkozó árukat az ütköző minták helyett (CDR 10[1] cikk).

(i) A tervező szabadságfokának a minta kifejlesztése terén való lehetséges korlátozásával kapcsolatban a CJEU megállapította, hogy az ilyen korlátozások értékelése inkább a GCEU ténybeli megállapításaira, semmint jogi kérdésekre vonatkozik. Így a CJEU, összhangban a kialakult joggyakorlattal, megengedhetetlennek tartotta az ilyen értékelés kétségsbe vonását.

(ii) A tájékozott felhasználó fogalmával kapcsolatban a CJEU azon a nézeten volt, hogy ez a fogalom a védjegyügyekben alkalmazható átlagos fogyasztó – aki nem tesz közvetlen összehasonlítást az ütköző védjegyek között – és a műszaki szakértelemmel rendelkező szakember közé helyezhető. A tájékozott felhasználó közvetlenül összehasonlítja a vizsgált mintákat, de nem zárható ki, hogy az ilyen összehasonlítás megvalósíthatatlan lesz. A tájékozott felhasználó figyelmenél szintje a CJEU szerint viszonylag magas fokú.

(iii) A CJEU megállapította, hogy a GCEU felülvizsgálati jogkörének terjedelme nem haladja meg a számára a CDR 61. cikke alapján engedélyezett mértéket.

(iv) A CJEU szerint a GCEU helyesen járt el, amikor a lajstromozott minták helyett a tényleges termékek fizikai mintáit hasonlította össze.

Európai Szabadalmi Hivatal

A) Az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) 2011. november 7-től 10-ig a Párizs melletti Germain-en-Laye-ben rendezte meg az ESZH, a Japán Szabadalmi Hivatal és az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatalának 29. háromoldalú éves konferenciáját.

A résztvevők megállapították, hogy a közös munkaprogram mindegyik területén jelentős előrehaladást értek el. A legjelentősebbnek a közös idézési dokumentumot (Common Citation Document, CCD) tartották, amely fontos rést tölt be a köz és a szellemi tulajdonvédelmi hatóságok számára a tájékoztatási szolgáltatások területén, és lehetővé teszi a három hivatal által ugyanazzal a találmánnyal kapcsolatban végzett kutatás alapján megjelölt dokumentumok megismerését a három hivatalnál egyidejűleg függő bejelentések kapcsán.

December 9-én tartották a háromoldalú felhasználók napját, amikor meghallgatták a három állam ipari társaságainak képviselői által előadott kéréseket, és véleményt cseréltek az ipar képviselőivel a három hivatal terveiről.

A jövőbe tekintve a három hivatali elnök rámutatott, hogy közös terveik közül sokat – ideértve a CCD-t és a statisztikai jelentéseket – ki kívánnak terjeszteni ötoldalú együttműködésre, bevonva Kínát és Dél-Koreát is.

A három elnök végső következtetése az volt, hogy a három hivatal együttműködése döntő jelentőségű marad a globális szintű szabadalmi harmonizáció előmozdításában.

B) A T 4/80 számú döntést követően az ESZH gyakorlata hosszú évekig az volt, hogy ha egy sajátos tárgyat kiviteli alakként kinyilvánítottak a benyújtott szabadalmi bejelentésben, kizáró szakaszt (disclaimert) lehetett beiktatni az igénypontba ennek a kiviteli alaknak az oltalmi körből való kizárása céljából. Ez a gyakorlat azt követően sem változott meg, hogy a Kibővített Fellebbezési Tanács G 1/03 számmal kiadta első döntését a disclaimerek engedélyezhetőségéről. Számos döntés (ideértve a T 1102/00 és a T 1050/99 számú döntést is) után azonban arra következtettek, hogy az olyan disclaimereket, amelyek az eredeti bejelentésben a találmány részeként vannak kinyilvánítva, olyan kinyilvánítatlan disclaimereknek kell tekinteni, amelyekre a G 1/03 számú döntésben kinyilvánított szigorú követelmények vonatkoznak, és az ESZH elsőfokú részlegeinek gyakorlatát hozzáigazították ehhez az új joggyakorlathoz. Ez a gyakorlat akkor sem változott, amikor azt megkérdőjelezte a Ms. Kinkeldey által elnökölt 3.3.4-es fellebbezési tanács a T 1107/06 számú döntésben.

Végül a Mr. Galligani által elnökölt 3.3.8-as tanács volt az, amely a T 1068/07 számú ügyben az eltérő esetjogra tekintettel a következő kérdést intézte a Kibővített Fellebbezési Tanácshoz.

Egy disclaimer ütközik-e az Európai Szabadalmi Egyezmény (ESZE) 123(2) cikkébe, ha tárgyát a találmány egy kiviteli alakjaként kinyilvánították a benyújtott bejelentésben?

Ezt a kérdést a tanács most a G 2/10 számú döntésben a következőképpen válaszolta meg:

- 1a) Egy igénypont módosítása olyan disclaimer beiktatásával, amely kizár egy, az eredeti bejelentésben kinyilvánított tárgyat, ütközik az ESZE 123(2) cikkébe, ha az igénypontban a disclaimer beiktatása után megmaradó tárgy nincs közvetlenül és egyértelműen kinyilvánítva a benyújtott bejelentésben az általános tudást használó szakember számára.
- 1b) Annak meghatározása, hogy ez az eset forog-e fenn, a vizsgált ügy összes műszaki körülményének a műszaki megítélését kívánja, figyelembe véve a benyújtott bejelentés kinyilvánításának a jellegét és mértékét, a kizárt tárgy jellegét és mértékét és viszonyát a módosítás után az igénypontban megmaradó tárgyhoz.

Első olvasásra úgy tűnik, hogy ezek a válaszok kevés útmutatással szolgálnak. Alaposabb tanulmányozás után azonban a döntés némileg világosabb képet nyújt arra nézve, hogy egy disclaimernek milyen követelményeket kell kielégítenie ahhoz, hogy az ESZE 123(2) cikke szerint engedélyezhető legyen, ha a disclaimer olyan tárgyat zár ki, amely ki van nyilvánítva a benyújtott bejelentésben.

A Kibővített Fellebbezési Tanács döntése elismeri, hogy a bejelentő elvileg jogosult arra, hogy ne igényeljen oltalmat a kinyilvánított találmány egy kiviteli alakjára vagy akár egy részére. Erre jó okot szolgáltathat például az, ha a bejelentő először gyorsan akar oltalmat kapni egy előnyös kiviteli alakra, és a fennmaradó általános kitanítást egy megosztott bejelentésben kívánja igényelni. Ezért a tanács véleménye szerint nem lehet döntő, hogy a bejelentés benyújtásakor a bejelentő szándékozott-e vagy sem kizárni egy bizonyos tárgyat az igényelt oltalmi körből.

A Kibővített Fellebbezési Tanács nézete szerint azt a próbát kell alkalmazni, hogy az általános szaktudású szakember a megmaradt igényelt tárgyat az eredeti bejelentésben közvetlenül és egyértelműen kinyilvánítottnak tekintené-e. A G 2/10 számú döntés ilyen összefüggésben hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a kinyilvánítás egységes felfogást tükrözzön az ESZE 54. (újdonosság), 87. (elsőbbség) és 123. cikke (hozzáadott anyag) vonatkozásában.

Arra a kérdésre, hogy a bejelentő hogyan határozhatja meg a jövőben egy disclaimer alkalmazhatóságát, a következő válaszok adhatók.

1. Megengedhetőnek tűnik a találmány sajátos kiviteli alakjainak kizárása.

2. Ügyelni kell arra, hogy a disclaimer ne korlátozza az igénypontot olyan tárgyra, így alcsoportra, közbenső általánosításra vagy bármi másra, amit nem lehet a benyújtott bejelentésben kinyilvánítotttnak tekinteni.

Minthogy a G 2/10 számú döntés iránymutatása nem minősíthető teljesen világosnak és egyértelműnek, a sok esetben fennmaradó bizonytalanságot célszerű annak a kérdésnek a megválaszolásával kiküszöbölni, hogy vajon a kinyilvánított tárgyra vonatkozó kívánt disclaimer sérti-e vagy sem az ESZE 123(2) cikkét.

C) Az Európai Szabadalmi Egyezmény 115. cikke lehetővé teszi, hogy harmadik felek megjegyzéseket tegyenek egy függő európai szabadalmi bejelentéssel vagy egy megadott európai szabadalom elleni felszólalással kapcsolatban. Az ilyen megjegyzések benyújtása illetékmentes.

Minthogy a megjegyzéseket benyújtó harmadik fél nem válik féllé az eljárásban, mostanáig a legtöbb fél inkább megvárta az európai szabadalom engedélyezését, és ezt követően nyújtott be felszólalást, ilyen módon felszólalóként féllé válva az eljárásban.

Az ESZH elhatározta, hogy megkönnyíti az ilyen megjegyzések benyújtását, hogy ezzel is javítsa a megadott európai szabadalmak minőségét, és megváltoztatta a gyakorlatát annak érdekében, hogy a vizsgáló és a felszólalási osztályok világosan kommentálják a harmadik fél által benyújtott megfigyelések tárgyhoz tartozását. Ezért az ESZH 2011. augusztus 1-jével kísérleti programot vezetett be, amely lehetővé teszi, hogy online formanyomtatványon lehessen benyújtani ezeket a megjegyzéseket. Az ilyen formanyomtatványok az ESZH weboldalán férhetők hozzá, és úgy vannak megszerkesztve, hogy lehetővé tegyék olyan tömör és jól felépített megfigyelések benyújtását, amelyeket az elővizsgálók gyorsan tudnak megérteni és értékelni. Az ilyen formanyomtatványok használatát az ESZH elnökének 2011. május 10-én kelt döntése teszi lehetővé. Ennek értelmében a beadványokat nem kell aláírni, de azok beérkezését az ESZH átvevő részlegének elektronikusan kell érkeztetnie.

A megfigyeléseket az ESZH valamelyik hivatalos nyelven kell benyújtani, és azok névtelesenül tehetők.

Bár az ESZH ajánlja az online formanyomtatvány használatát, a megjegyzések az eddigi gyakorlatnak megfelelően papíron is benyújthatók.

D) A T 1749/06 számú ügyben a Vizsgálói Osztály a T 1121/02 számú döntésre hivatkozva a feltalálói tevékenység megítélésekor figyelmen kívül hagyta az igénypontnak azokat a jellemzőit, amelyek egy ikon háromdimenziós megjelenési képéhez vezettek, mert ezek a jellemzők csak a megfigyelő észlelésétől függenek („a szemlélő agyában történő folyamat”), és ezért nem műszaki jellegűek.

A Műszaki Fellebbezési Tanács elismerte, hogy nehéz megítélni, vajon egy jellemző hozzájárul-e egy igénypont műszaki jellegéhez. Csatlakozott azonban a T 258/03 számú döntésben kinyilvánított nézethez, amely szerint egy olyan ismert tevékenység, mint a ceruzával papírral végzett írás is műszaki jellegű. Ennek a nézetnek az 1. igénypont tárgyára való alkalmazása mellett a tanács megállapította, hogy az ikon szélének váltakozva sötét és világos vonalakkal való megváltoztatásából álló jellemző műszaki jellegű, és a feltalálói tevékenység megítélésekor figyelembe kell venni. A tanács azon a nézeten volt, hogy a Vizsgálói Osztály által említett, „a szemlélő agyában történik”-próba annak eldöntésekor, hogy egy jellemző hozzájárul-e egy igénypont műszaki jellegéhez, nem használható. Találmányok, miként a kinematográf, olyan hatáson alapszanak, amely csak „a szemlélő agyában megy végbe”, amennyiben állóképek egymás utáni gyors levetítése egy vászonra folyamatos mozgás illúzióját kelti. Jóllehet egy valódi cselekvés észlelésének az illúziója csak a szemlélő agyában

keletkezik, komolyan senki sem vonná kétségbe, hogy a kinematográf műszaki jellemzőkön alapuló találmány. Azzal lehetne érvelni, hogy a kinematográf olyan műszaki elemeket foglal magában, amelyek végső soron a szemlélő agyában a mozgás illúzióját keltik. A vizsgált esetben azonban a sötét és világos csíkok műszaki elemek is, amelyek hozzájárulnak a háromdimenziós kép illúziójának létrehozásához. Ezért a tanács azon a nézeten volt, hogy az 1. igénypont jellemző részének vonásai műszaki jellegűek, és a feltalálói tevékenység megítélésekor azokat figyelembe kell venni.

E) A Kibővített Fellebbezési Tanács a *G 1/09* számú döntésben megállapította, hogy egy olyan európai szabadalmi bejelentés, amelyet a Vizsgálati Osztály döntése elutasított, az ESZE/1973 25. szabálya alapján a fellebbezési határidő lejártáig még függő, ha nem nyújtottak be fellebbezést.

F) A *T 714/08* számú döntés ügyében az 1. igénypont megváltoztatott szövege tizenkét sajátos bázis–kapcsoló kombinációt ölelt fel. Ezek a sajátos párok azonban a benyújtott bejelentés szövegében nem voltak kinyilvánítva, mert ott nem határozták meg, hogy az egyes bázisok pontosan melyik kapcsolóval vannak kombinálva. Ezért a bejelentés benyújtott szövegéből nem lehetett közvetlenül és egyértelműen levezetni, hogy a módosított 1. igénypontban a p-feniléndiamin a tizenkét kapcsoló közül melyikkel képezett sajátos kombinációt.

A fellebbezést benyújtó szabadalmas szerint a bejelentés eredetileg benyújtott szövegének 14. oldalán a p-feniléndiamin már meg volt nevezve mint az első előnyös oxidációs bázis. A Műszaki Fellebbezési Tanács véleménye szerint azonban a 14. oldalnak ez a részlete nem értelmezhető olyan általános tanításként, hogy az első oxidációs bázis p-feniléndiaminra van korlátozva, és a módosított szövegezésű 1. igénypont szerint mind a tizenkét kapcsolóval kapcsolható. Ezért a tanács ezt az érvet elutasította, továbbá kifejtette, hogy ez az ügy különbözik a *T 615/95* számú és a *T 50/97* számú döntéstől, amelyek Markush-csoportok szubsztituenslistáiban végzett korlátozásokra vonatkoznak.

A főkérelem szerinti 1. igénypont megváltoztatását a tanács az ESZE 123(2) szakaszába ütközőnek tekintette. Ezért a kérelmet elutasította.

G) A Kibővített Fellebbezési Tanács *G 4/08* számú döntésében többek között megállapította, hogy ha egy nemzetközi szabadalmi bejelentést a PCT szerint az Európai Szabadalmi Hivatal egyik hivatalos nyelvén nyújtottak be és publikáltak, az európai szakasz megindításakor nem lehetséges ennek a bejelentésnek az ESZH egy másik hivatalos nyelvű fordítását benyújtani, amely azután az eljárás nyelve lenne.

H) A *T 1206/07* számú döntésben a Műszaki Fellebbezési Tanács megállapította, hogy két jellemző bizonyos kombinációja nem volt kinyilvánítva a bejelentés eredetileg benyújtott szövegében. Sem a bejelentés eredeti igénypontjai, sem eredeti példái nem tartalmaztak olyan eljárásokat, amelyek a jellemzők közül csak az egyiket is felmutatták volna. Ezen túlmenően – bár ez a két jellemző mint olyan valóban ki volt nyilvánítva az eredeti bejelentésben – a leírás nem tartalmazott semmiféle olyan utalást, amely alátámaszthatta volna

azok kombinációját. A jellemzők újonnan igényelt kombinációjához csak úgy lehet eljutni, ha utólag egymással kapcsolatba hozunk két olyan bekezdést, amely a bejelentés eredetileg benyújtott leírásában egymástól független volt. A tanács véleménye szerint az alábbi két jellemző kiválasztását: „metallocénkatalizátor” és „egy 4-18 szénatomot tartalmazó diolefin bevezetése legalább az egyik reaktorba” nem lehet közvetlenül és egyértelműen levezetni az eredetileg benyújtott bejelentés szövegéből, mert abban nem található a legcsekélyebb utalás sem erre a konkrét kombinációra. Ezért a tanács egyetértett a 2-es számú alperessel abban, hogy a kombinált jellemzők elkülönített kinyilvánítása az eredeti bejelentésben nem elegendő ahhoz, hogy ezeknek a jellemzőknek a kombinációját összhangba lehessen hozni az ESZE 123(2) szakaszának követelményeivel.

Ez a végkövetkeztetés megfelel az ESZH vonatkozó állandó joggyakorlatának is, amely szerint az eredetileg benyújtott bejelentés tartalma nem értelmezhető olyan tartálynak, amelyből egyes jellemzők kiválaszthatók és kombinálhatók ahhoz, hogy mesterségesen egy meghatározott kombinációhoz lehessen jutni. Ezért a 3. igényponttól függő 7. igénypont tárgya túlhaladja az eredetileg benyújtott bejelentés tartalmát, és így nem felel meg az ESZE 123(2) szakaszában foglalt követelményeknek.

I) A T 1989/08 számú döntésben a Műszaki Fellebbezési Tanács megállapította, hogy egy meghatározott területen műszaki előítélet alatt általában a vonatkozó szakkörökben általánosan vagy széles körben elterjedt nézetet vagy előzetesen kialakított véleményt értenek. Egy előítélet alátámasztására a bizonyítási eljárásban magas mércét kell alkalmazni. Rendszerint bizonyítani kell, hogy az előítélet alapművekben vagy egy tankönyvben fordul elő; így a bizonyítás szintje majdnem olyan magas, mint az általános szaktudás bizonyításánál. Nem elég például személyek korlátolt számának véleményét vagy elképzelését figyelembe venni.

A vizsgált esetben a megadott előítélet alátámasztására benyújtott bizonyító anyag csupán tíz dokumentumból állt, amelyek a szakterületre vonatkozó értekezések vagy szabadalmak voltak. Az anterioritásoknak ez a viszonylag csekély száma, amely a vonatkozó szakterületen egy kiválasztott olvasóközönségnek volt szánva, önmagában nem képezett megfelelő alapot a műszaki előítéletre vonatkozó állítás számára. Ezért a tanács arra a következtetésre jutott, hogy az állítólagos előítéletet nem támasztották meggyőző módon alá (lásd a T 25/09 számú döntést is).

J) A G 1/07 számú döntésben a Kibővített Fellebbezési Tanács megállapította, hogy az igényelt képpalkotó eljárás mint az emberi vagy állati test sebészeti kezeléséhez szolgáló eljárás az Európai Szabadalmi Egyezmény 53c) szakasza alapján ki van zárva a szabadalmi oltalomból, ha megvalósításakor fontos a test életének és egészségének megtartása, és ha egy olyan invazív lépést foglal magában, amely a testen lényeges fizikai beavatkozást jelent, amelynek az elvégzése orvosi szakismereteket igényel, és amely még akkor is jelentős egészségkockázattal jár, ha a szükséges szakmai gondossággal és szakértelemmel végzik.

K) A T 892/08 számú döntésben a Műszaki Fellebbezési Tanács arra az állandó joggyakorlatra utalt, amely szerint ha egy műszaki feladat csupán egy további anyagkeverék vagy egy további eljárás szolgáltatására vonatkozik, vagyis a technika állásának egy változatát nyújtja, minden jellemző vagy jellemzőkombináció, amely az anyagkeverék vagy eljárás ilyen fajtája esetén már szokásos, egyaránt a kitűzött feladat kézenfekvő megoldását képezi.

A tanácsok ismételten leszögezték, hogy egy alternatíva tisztán önkényes kiválasztása több egyformán kézenfekvő változat közül semmiképpen nem jelent feltalálói tevékenységet.

L) A T 879/09 számú döntés a közbenső általánosítás esetére szolgáltat példát. Ebben a döntésben, amely olyan ügyre vonatkozik, amelyben a Vizsgálati Osztály azért utasította el a bejelentést, mert az az ESZE 123(2) szakaszába ütközött, a Műszaki Fellebbezési Tanács megállapította, hogy a szabadalmi bejelentésben egy találmány általános formában volt leírva egy vagy több részletes kiviteli példával. Annak érdekében, hogy a hiányzó újdonságra és/vagy hiányzó feltalálói tevékenységre vonatkozó kifogást kiküszöbölje, a bejelentő az általános kinyilvánításba gyakran beiktatja a részletes kiviteli példák néhány, de nem az összes jellemzőjét. Ez olyan tárgyat eredményez, amely az eredeti általános kinyilvánítás és a részletesen leírt kiviteli alakok közé esik. Szabadalmi szakemberek ezt „közbenső általánosítás”-ként jelölik meg, jóllehet a „közbenső korlátozás” megfelelőbb megjelölés lenne annak érthetővé tételéhez, hogy a valóságban itt az általános eredeti kinyilvánítás korlátozásáról van szó (T 461/05). Egy ilyen közbenső korlátozás vagy közbenső általánosítás az ESZE 123(2) szakasza szerint csak akkor engedhető meg, ha a szakember az eredetileg benyújtott szövegezésből kétségtelenül felismerheti, hogy az egy részletes kiviteli példából vett jellemzők nem állnak szoros összefüggésben a kiviteli példa többi jellemzőjével, hanem közvetlenül és egyértelműen az általános szövegösszefüggésre vonatkoznak. Minthogy az adott esetben ezt a követelményt kielégítették, nem ütköztek az ESZE 123(2) szakaszába.

M) A T 1281/06 számú döntésben a Műszaki Fellebbezési Tanács megállapította, hogy a független 1. és 5. igénypontban nem volt világos az utalás alsó és felső csuklópontú színlekezési funkcióra, mert a „csuklópont” fogalom a képfeldolgozás területén nem bír általánosan elismert jelentéssel. Ezért az igényelt találmánnyal megoldandó műszaki feladat számára a csuklópontok meghatározását lényegesnek tekintették.

Arra az általános alaptételre utalva, hogy egy igénypontban a fogalomjelentéseknek magából az igénypont szóhasználatából ki kell tűnniük, a tanács saját korábbi, T 1271/05 számú döntésére és az abban említett joggyakorlatra is emlékeztetett, amely szerint „ettől az alaptételtől el lehet térni, ha egy szabadalmi leírás bizonyos fogalmak egyértelmű meghatározásait tartalmazza, és azt is világossá teszi, hogy ezek a meghatározások az egész bejelentésre érvényesek, úgyhogy az igénypontok szóhasználatának az értelmezésekor a szabadalmi dokumentum a saját szótárát képezne”. A vizsgált esetben ezek a feltételek nincsenek kielégítve, mert a leírás nem tartalmaz olyan megállapítást, amelyből kitűnne, hogy a „csuklópont” fogalomnak egy meghatározott, a teljes bejelentésre érvényes jelentést kell kapnia. A tanács a leírásban nem talált egyetlen egyértelmű meghatározást sem a

„csuklópont” fogalomra, és ez az igénypontokra is érvényes volt. Ezért – összhangban a T 1271/05 döntéssel – nem lehetett az 1. és 5. igénypont szerinti „felső és alsó csuklópontok” jellemzőkhöz sajátos jelentést rendelni, ami megkülönböztetné őket egy, a szín-hozzárendelési funkció által meghatározott ponttól. Így nincs kielégítve a világosság ESZE/1973 84. szakasza szerinti követelménye.

N) A T 1703/06 számú döntésben a Műszaki Fellebbezési Tanács az ESZH joggyakorlataira utalt, amely szerint egy terméknek egy igénypontban való egyértelmű jellemzése egy paraméterrel (itt a törésmutatóval) szükségszerűen azt kívánja, hogy a paramétert világosan és megbízhatóan lehessen meghatározni.

Az a tájékoztatás, amelyet a tanács a bejelentés napján az általános szaktudásra jellemzőnek talált, azt mutatta ugyan, hogy a technika állásában különböző eljárások tartoznak a törésmutató meghatározásához, de a technika állása azt is világossá teszi, hogy egy, az irodalomban megnevezett anyagnak a törésmutatója az a mutató, amelyet 23 °C-on vagy 25 °C-on és a nátrium-D-vonalának 589,3 nm hullámhosszán kapnak. Megállapították továbbá, hogy a műanyagipar ASTM D 542 jelű szabványa két eljárást említ a törésmutató mérésére, amelyek közül az egyik három- és esetleg négytizedes pontosságú, míg a másik csak kb. kéttizedes pontosságú mérést tesz lehetővé. A vitatott bejelentésben a törésmutatókat háromtizedes pontossággal adták meg. A tanács úgy látja, hogy bár maga a vitatott bejelentés nem ad pontos meghatározást arról, hogyan kell mérni a törésmutatót, ez azonban egy ismert, sőt szabványosított paraméter (lásd fentebb), amelynél nincs ok arra, hogy a vonatkozó szabvány szerinti mérésnél olyan eltérő értékekből kelljen kiindulni, amelyek az ESZE 84. szakasza szerint kifogásolhatók lennének. Egy szakember, aki a bejelentés napján olvassa a vitatott bejelentést, azonnal megértené, hogy a törésmutató valamennyi értékét az ASTM D 542 szerint a megfelelő pontossággal mérték.

O) A Kibővített Fellebbezési Tanács G 3/08 számú döntésében olyan kérdésekkel foglalkozott, amelyek a számítógépprogramok szabadalmazásának tilalmára vonatkoznak [ESZE 52(2)c) és (3) szakasz]. A tanács az előterjesztést elfogadhatatlannak tekintette, és többek között megállapította, hogy bár a fellebbezési tanácsok két döntésükben eltérően ítélték meg, hogy egy számítógéppel leolvasható közegen egy programra vonatkozó igénypont szükségszerűen kívül esik-e az ESZE 52(2) szakasza szerinti szabadalmazási tilalmon, ez az esetjog jogszerű továbbfejlesztése, és nem olyan eltérő jogértelmezés, amely az előterjesztést elfogadhatóvá tenné.

Franciaország

A dél-koreai *Samsung Electronics Ltd.* (Samsung) Franciaországban három technológiai szabadalmának bitorlása miatt beperelte amerikai versenytársát, az *Apple*-t. A keresetet a Samsung egy párizsi kerületi bíróságnál nyújtotta be 2011 júliusában, és az első tárgyalás 2011 végén vagy 2012 elején várható.

Hamisítás Elleni Kereskedelmi Egyezmény

Ausztrália, Dél-Korea, az Európai Unió és tagállamai, Japán, Marokkó, Mexikó, Svájc, Szingapúr és Új-Zéland 2011. október elején megerősítette elkötelezettségét egy Hamisításellenes Kereskedelmi Egyezmény (Anti-Counterfeiting Trade Agreement, ACTA) iránt egy Tokióban tartott aláírási ceremónián.

Az egyezmény célja, hogy harcoljon a szellemi tulajdon-jogok bitorlása, különösen a hamisítás és a kalózkodás világméretű elterjedése ellen, lehetőséget nyújtva a felek olyan együttműködésére, amely elősegíti a szellemi tulajdon-jogok hatékony érvényesítésének megvalósítását.

Az egyezményt nyolc kormány – az Amerikai Egyesült Államok, Ausztrália, Dél-Korea, Japán, Kanada, Marokkó, Szingapúr és Új-Zéland kormánya – írta alá. Az Európai Unió, Mexikó és Svájc részt vett a ceremónián, és megerősítette az egyezmény további hatékony támogatását, de azt mondták, hogy később fogják aláírni.

Az ACTA-ra vonatkozó tárgyalások 2008 júniusában indultak, és a tárgyalások utolsó körét Japánban 2010 októberében tartották. Fordítási és technikai munkát követően az ACTA-t 2011. május 1-jén nyitották meg aláírás céljából. A kritikusok szerint az a legnagyobb probléma, hogy az aláíró nyolc ország között nem található meg a szerzői jogok fő ellenzői. Általános vélemény szerint nem érhető el komoly változás, amíg Kína nem csatlakozik az egyezményhez.

Híres védjegyek

A leghíresebb védjegyek 2011. évi rangsorolásánál ismét a Coca Cola nyerte el az első helyet; értéke az előző év óta 2%-kal növekedett. A második helyre az IBM-et sorolták 8%-os érték növekedéssel. A harmadik hely a Microsoftnak jutott 3% értékcsökkenéssel.

India

A Delhi Felsőbíróság (Delhi High Court) 2011. május 3-án hozott döntést a *United Brothers* (felperes) v. *Aziz Ulghani @ Anr.* (alperes)-ügyben, megállapítva, hogy a belenyugvás olyan magatartás, amely összeegyeztethetetlen a kizárólagos védjegy jog iránti igényvel olyan esetben, amikor mindkét fél teljesen tisztában van a másik fél hasonló védjegyével.

A felperes 1957 óta használja az UNITED védjegyet alumíniumból készült háztartási eszközökkel kapcsolatban, és különleges hírnévre tett szert kuktafakései révén. Az alperes 1982-ben lajstromoztatta a UNITED védjegyet a 7. és a 11. áruosztályban.

Az alperes 2005-ben kérte az UNITED védjegy lajstromozását a 7. áruosztályban hajsza-

rítókra és mosógépekre, amit azonban a védjegy hivatal elutasított arra hivatkozva, hogy a felperes 1957 óta használja ezt a védjegyet, és azóta goodwillre és hírnévre tett szert azzal kapcsolatban.

Az alperes a Szellemitulajdon-védelmi Fellebbezési Tanácshoz (Intellectual Property Appellate Board) nyújtott be fellebbezést. Az szintén elutasította az alperes keresetét.

A felperes 2010-ben törlési keresetet nyújtott be az alperes védjegye ellen. Az ügy ezután került a Delhi Felsőbírószághoz, amely a védjegy hivatal és a Szellemitulajdon-védelmi Fellebbezési Tanács döntésének tanulmányozása alapján megállapította, hogy mind a felperes, mind az alperes hosszú évek óta tudott a másik fél hasonló védjegyéről. A felperes törlési keresetének nem lehet helyt adni a belenyugvás elve miatt. Emellett a két fél számára engedélyezett lajstromozásokat a mindkét fél által folytatott hosszú és folyamatos használat folytán továbbra is fenn lehet tartani.

Izrael

A célzórendszerek iparában vezető amerikai *Trijicon* cég két bejelentést nyújtott be távcőves puská irányzéka alakjának háromdimenziós védjegyként való lajstromozása iránt. A *Trijicon* azzal érvelt, hogy a háromdimenziós védjegyek lajstromozhatóak, ha megkülönböztetőképességre tettek szert. A bejelentő igényelte egyesült államokbeli korábbi védjegybejelentéseinek elsőbbségét.

Az izraeli elővizsgáló elutasította a védjegybejelentéseket arra hivatkozva, hogy azok nem jelzik az áruk eredetét, hanem csak az áruk alakját mutatják. Az elutasító végzés arra is felhívta a bejelentő figyelmét, hogy a védeni kívánt alak oltalma mintabejelentés útján lehetséges.

A bejelentő arra hivatkozott, hogy a hivatal 28-as sorszámú körlevele szerint háromdimenziós védjegyeket lehet lajstromoztatni, ha azok megkülönböztetőképességre tettek szert, és a lajstromoztatni kívánt védjegyek kielégítik ezt a követelményt.

Az újabb hivatali elutasítás után a *Trijicon* a védjegyrendelet 16. szakasza alapján kérte bejelentéseinek lajstromozását arra hivatkozva, hogy a védjegyeket az Egyesült Államokban engedélyezték, és ezért azokat Izraelben is engedélyezni kell még akkor is, ha csak csekély a megkülönböztetőképességük. A bejelentő által kért szóbeli tárgyaláson kiderült, hogy a védjegyeket az Egyesült Államokban eredetileg szintén elutasították, azonban végül engedélyezték azon az alapon, hogy megkülönböztetőképességre tettek szert.

A védjegyrendelet 16. szakasza egy hosszú listát sorol fel védjegyek elutasítási okaként, és a bejelentő azzal érvelt, hogy ez a lista kimerítő, és nem vonatkozik a vizsgált esetre. Lényegileg ha egy védjegyet engedélyeztek az eredeti országban, akkor azt Izraelben is engedélyezni kell. A védjegy hivatal elnöke azon az állásponton volt, hogy a mintaoltalom hozzáférhetősége kizárta a védjegyek lajstromozását, és ennek megfelelően utasította az elővizsgálót,

aki arra hivatkozva utasította el végleg a védjegybejelentéseket, hogy azok nem szereztek megkülönböztetőképeséget, és a vásárlóközönség, valamint a versenytársak számára hozzáférhetőnek kell maradniuk.

Japán

A japán Szellemtulajdon-védelmi Felsőbíróság 2010. január 28-án jelentős döntést hozott azzal kapcsolatban, hogy egy gyógyszer felhasználására vonatkozó találmány szabadalmazható-e akkor, ha a szabadalmi bejelentés eredeti leírása nem tartalmaz farmakológiai adatokat.

A szabadalom igénypontjának szövege a következő:

„Flibanszerin alkalmazása adott esetben gyógyászatiilag elfogadható savaddíciós sók formájában szexuális vágy rendellenességeinek a kezelésére.”

A bejelentés eredeti leírása ismerteti a flibanszerin általános adagolási módját, dózis-alakját és dózisát, továbbá az igényelt orvosi alkalmazásban használt összetételeket, azonban nem tartalmaz olyan farmakológiai adatokat, amelyek szemléltetnék vagy igazolnák a flibanszerinnel végzett kezelés hatékonyságát.

A felsőbíróság döntése megállapítja, hogy az alátámasztás követelményének célja olyan szabadalom engedélyezésének a megakadályozása, amelyben az igényelt találmány túl tág a leírásban foglalt kinyilvánításhoz viszonyítva, míg a kinyilvánítási követelmény célja, hogy csak olyan szabadalomra engedélyezzenek oltalmat, amely kielégítő mértékben és teljesen kinyilvánítja az igényelt találmányt, és így lehetővé teszi szakember számára a találmány megvalósítását. Megállapítása szerint elegendő kielégíteni az alátámasztási követelményt, vagyis hogy a bejelentés leírása olyan mértékben ismertesse az igényelt találmányt, hogy szakember alakilag és külsőleg megértse a leírt műszaki dolgokat, ideértve az igényelt találmány kiviteli példáit. Így egy gyógyászati alkalmazásra vonatkozó találmánnyal kapcsolatban az alátámasztási követelmény nem szükségszerűen kíván olyan farmakológiai adatokat, amelyek szemléltetik vagy igazolják a gyógyászati alkalmazás hatékonyságát, eltérően a kinyilvánítási követelménytől.

A fentiek alapján a felsőbíróság úgy döntött, hogy egy gyógyászati alkalmazást igénylő találmány, amely nem ír le farmakológiai adatokat, kielégíti az alátámasztás követelményét.

E döntés alapján az várható, hogy a gyógyászati alkalmazásra vonatkozó találmányokat a jövőben a Japán Szabadalmi Hivatal akkor is engedélyezni fogja, ha azok nem tartalmaznak farmakológiai adatokat.

Kanada

A Kanadai Szövetségi Fellebbezési Bíróság (Federal Court of Appeal, FCA) 2011. július 18-i döntésében jelentősen szűkítette a kanadai szabadalmak kapcsán a jóhiszeműség követel-

ményét.

A kanadai szabadalmi törvény 73. szakasza szerint „egy kanadai szabadalmi bejelentést megszüntnek kell tekinteni, ha a bejelentő nem válaszol jóhiszeműen egy olyan követelményre, amelyet az elővizsgáló a vizsgálattal kapcsolatban támaszt”.

Az FCA a fenti döntést a *Corlac v. Weatherford*-ügyben hozta, és azt kellett eldöntenie, hogy a vizsgált szabadalom érvénytelen volt-e egy feltaláló által az elővizsgálati eljárás alatt benyújtott eskü alatti nyilatkozatban levő hamis állítás miatt. A Weatherford által benyújtott szabadalmi bejelentés elővizsgálati eljárása alatt a bejelentő azt kérte, hogy egy *Torfs* nevű feltalálót töröljenek a feltalálók listájáról. Ehhez az elővizsgáló eskü alatti nyilatkozat benyújtását kívánta. Erre adott válaszként a bejelentő a *Grenke* nevű másik feltaláló által készített eskü alatti nyilatkozatot nyújtott be. A bíró megállapította, hogy *Torfs* valóban feltaláló volt, és hogy *Grenke* eskü alatti nyilatkozatát az az észlelése motiválta, hogy *Torfs* megpróbálta őt kizárni egyéb szabadalmakból.

A fellebbező fél azzal érvelt, hogy ha megállapítják (bármikor, a szabadalom engedélyezése előtt vagy után), hogy a bejelentő nem válaszolt jóhiszeműen a bejelentés elővizsgálati eljárása alatt egy hivatali felszólításra, akkor a bejelentést a törvény erejénél fogva megszüntnek kell tekinteni. Az FCA elutasította ezt az érvelést, mert szerinte a hivatalnak kell meghatároznia, hogy egy bejelentő válasza az elővizsgáló kérelmére jóhiszeműen történt-e. Így a 73. szakasz csak a szabadalmi bejelentés elővizsgálati eljárása alatt érvényes, és az FCA szavaival: „Hatása megszűnik a szabadalom megadásával”.

Az FCA megállapította, hogy a törvénynek egy másik szakasza érvényes a szabadalom megadása után, nevezetesen az 53(1) alszakasz, amelynek a hatálya azonban szűkebb, mint a 73. szakaszé. Nevezetesen az 53(1) alszakasz a következőképpen rendelkezik: „Egy szabadalom érvénytelen, ha a kérelemben bármilyen lényeges állítás ... valótlan, vagy ha a leírás és a rajzok többet vagy kevesebbet tartalmaznak annál, ami a kitűzött cél eléréséhez szükséges, és a kihagyást vagy hozzáadást szándékosan végzik félrevezetés céljából.”

Az FCA szerint nem sértették meg az 53. szakasz rendelkezését. Ilyen vonatkozásban az FCA megjegyezte, hogy valójában nem talált arra vonatkozó bizonyítékot, hogy *Grenke* szándékosan tett volna félrevezető állítást.

Kína

A) A Szabadalmi Együttműködési Szerződés (PCT) uniójának 49. közgyűlésén a Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO) tagállamai 2011. szeptember 29-én elfogadták a Kínai Szellemitulajdon-védelmi Hivatal javaslatát, hogy a kínai szabadalmi dokumentációit iktassák be a PCT minimumdokumentációjába. Ennek megfelelően a PCT-tagállamok kötelesek a kínai találmányi szabadalmi dokumentációt is kutatni, amikor PCT-bejelentések vizsgálatát végzik.

Jelenleg a minimumdokumentáció a következő államok szabadalmi dokumentációját foglalja magában: Dél-Korea, Egyesült Királyság, Európai Szabadalmi Hivatal, Franciaország, Japán, Németország, Oroszország és Svájc, most már Kínával kiegészülve.

B) A nemzetközi védjegybejelentések száma tekintetében Kína ebben az évben a 7. helyről a 6. helyre jött fel. Ezt a Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO) a helyettes vezérigazgatója, Wang Binying jelentette be 2011. szeptember 6-án a dél-kínai Sichuan tartomány fővárosában, Chengduban tartott 4. Kínai Védjegyfesztiválon.

C) Kínában a doménnév-lajstromozás az „első érkezés – első kiszolgálás” elv alapján történik. A Kínai Internethálózat Információs Központ (China Internet Network Information Center) nem vizsgálja a doménnév-lajstromozását kérő jóhiszeműségét. A kínai doménnevek lajstromozásának egyetlen követelménye, hogy a kérelmező kínai személy legyen (kivéve Hong Kongot, Tajvant és Makaót).

A cybertolvajlás komoly fenyegetés Kínában. Amikor egy cég megpróbálja lajstromoztatni nevét vagy védjegyét, gyakran azzal szembesül, hogy mások már lajstromoztatták. A cybertolvajok azért lajstromoztatnak doménneveket, hogy azokat sokkal magasabb áron eladják a kereskedelmi nevet vagy a védjegyet birtokló cégnek. Ha a cég elutasítja a doménnév megvételt, akkor a cybertolvaj a doménnevet a versenytársnak ajánlja fel.

Annak, aki ilyen helyzettel találkozik, három ok miatt nem ajánlatos alkudozni a cybertolvajjal. Először: a meghívás egyeztető megbeszélésre hallgatólagos elismerését jelenti annak, hogy a cybertolvajnak törvényes joga van a doménnévre. Másodszor: a magánmegállapodások gyakran sokkal többet kerülnek, mint a vita megoldása döntőbíráskodással. Harmadszor: a legtöbb cybertolvaj nem jelenik meg a döntőbíráskodási eljárás, és még ha megjelenik is, rendszerint nincs kellően felkészülve. Mindez magyarázza, hogy a felperesek gyakran miért jutnak kedvező eredményre doménnévvel kapcsolatos döntőbíráskodási eljárásban.

Kínában a Kínai Nemzetközi Gazdasági és Kereskedelmi Felügyelőség felügyeli az összes doménnévvitát és a döntőbíráskodást. Ez utóbbinak több előnye van a pereskedéssel szemben.

Először: a döntőbíráskodás gyorsabb utat biztosít a doménnévviták megoldásához. A döntőbizottság köteles az eljárás megindításától számított 14 napon belül eldönteni az ügyet. Ezzel szemben a népbíróságnak ehhez legalább hat hónapra van szüksége.

Másodszor: a döntőbíráskodás olcsóbb a doménnévviták megoldásához, mert a döntőbíráskodás engedélyezi bizonyítékok beszerzését tengerentúlról. Ilyen bizonyítékot azonban peres eljárás esetén a felperes országában közjegyzővel kell hitelesíteni, és a kínai követség által kell felülhitelesíteni, ami költséges és időt rabló dolog.

Harmadszor: a döntőbizottság nyitottabb, mint a népbírói bíróság. A döntőbizottságot rendszerint az adott területen szakértő személyek alkotják, akik nyitottak a védjegytulajdosok bizonyítékaival és érveivel szemben.

Egy doménnév igénylőjének vagy felperesének törvényes joggal kell rendelkeznie a doménnév azonosító része fölött. Ilyen szempontból elegendő, ha olyan lajstromozott védjegye van, amely azonos vagy megtévesztően hasonlít a vitatott doménnévhez. A további feltétel, hogy az alperesnek ne legyen törvényes joga a doménnév azonosító része fölött. Ha olyan lajstromozott védjegye van, amely hasonlít a vitatott doménnévhez, az jelentősen csökkenti az igénylő, illetve a felperes kilátását a sikerre.

Kolumbia

A kolumbiai kongresszus 2011 júliusában törvénybe iktatta a Madridi Jegyzőkönyv elfogadását. A törvény hatálybalépéséhez azonban arra is szükség van, hogy letétbe helyezzék a Szellemi Tulajdon Világszervezeténél a csatlakozási okmányt, majd ezt követően még további három hónap is elteljen.

Dél-Amerikában Kolumbia az első ország, amelyben a Madridi Jegyzőkönyv hatályba lép.

Líbia

A Líbiai Szabadalmi Hivatal kilenc hónapig tartó szünet után, 2011 novemberében újra megnyitotta kapuit, és folytatja működését.

Marokkó

A *Kezzad Aicha* (Kezzad) 2009. május 4-én 123289 számon nyújtott be kérelmet a 30. áruosztályban a TORKI védjegy lajstromozása iránt. A védjegy hivatal 2009. június 11-én publikálta a kérelmet a hivatalos lapban.

A lajstromozás ellen felszólalt a török *Konya Sekersanayive Ticaret* (Konya) cég korábban lajstromozott TORKU védjegye alapján. Konya előadta, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy megtévesztően hasonlít saját védjegyéhez, ami a fogyasztók megtévesztéséhez vezetne. A TORKU védjegy a származási országban és számos más országban korábban érvényesen van lajstromozva. Emellett a kifogásolt védjegy lajstromozása a marokkói védjegy törvénybe és nemzetközi szerződésekre is ütközik.

A fenti érvek alapján a védjegy hivatal helyt adott a felszólalásnak, és elutasította a kifogásolt védjegy bejelentést.

Németország

A) Európában az Európai Szabadalmi Hivatal után a Német Szabadalmi Hivatal (Deutsches Patentamt, DPA) a legnagyobb vizsgáló hivatal körülbelül 2800 alkalmazottal, akik közül mintegy 830 dolgozik elővizsgálóként.

A DPA-nál 2010-ben mintegy 60 000 szabadalmi bejelentést nyújtottak be, és mintegy 33 000 elővizsgálati eljárást fejeztek be. Az utóbbiak közül közelítőleg 42%-ot engedélyeztek, és közelítőleg 26%-ot utasítottak el, míg a fennmaradó bejelentések díjfizetés elmaradása miatt vagy visszavonás folytán szűntek meg.

2010 végén közel 526 000 német szabadalom volt érvényben.

2010-ben a DPA-nál 69 100 védjegybejelentést nyújtottak be, és munkanaponként átlagosan 195 védjegybejelentést lajstromoztak.

B) A tárgyalt ügyben a megtámadott szabadalom egy műanyag cső birkózószőnyeg előállításánál használt forrasztó-melegítő berendezésre vonatkozott. A szabadalom ellen felszólaló fél csupán arra alapozta felszólalását, hogy a találmányt a német szabadalmi törvény 21(1) cikkének 3. bekezdése szerint tőle lopták. A Szövetségi Szabadalmi Bíróság (Bundespatentgericht) első fokon a kérelemnek megfelelően megvonta a szabadalmat, de nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a szabadalom tárgya szabadalmazható volt-e. Ilyen vonatkozásban megállapította, hogy a törvénytelen bitorlás, vagyis a lopás alapja független attól a kérdéstől, hogy a szabadalom tárgya oltalmazható-e vagy sem.

A szabadalomtulajdonos fellebbezett a döntés ellen azzal érvelve, hogy a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság (Bundesgerichtshof) megalapozott joggyakorlata szerint csak olyan tárgyat lehet törvénytelenül megszerezni, amely kielégíti a szabadalmazhatóság követelményeit, és így a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnak ki kellett volna értékelnie ezt a kérdést.

A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság nem adott helyt ennek az érvelésnek, és – feladva a korábban kialakult joggyakorlatot – leszögezte, hogy egy szabadalmat a szabadalmi törvény 21(1) cikkének 3. bekezdése szerint törvénytelen eltulajdonítás alapján lehet megvonni, függetlenül a szabadalom tárgyának szabadalmazhatósága kérdésétől. Ilyen vonatkozásban rámutatott, hogy a törvénytelen eltulajdonításon alapuló felszólalás esetében a szabadalmi bejelentés helytelen átruházásáról, illetve a később engedélyezett szabadalomról van szó. Egy feltalálónak, aki kinyilvánított egy műszaki tanítást, joga van a találmány megszerzésére, függetlenül a műszaki tanítás szabadalmazhatóságának kérdésétől. Ezért jogtalan volt feltételezni, hogy csak egy szabadalmazható tárgy lehet törvénytelenül megszerezni.

C) A bejelentő a „Wir machen morgen möglich” (Holnap lehetővé tesszük) jelmondatot kívánta lajstromoztatni a DPA-nál széles körű áruosztállyal és szolgáltatásokkal, ideértve az elektronikus biztonsági és felügyelőeszközöket, a komputerizált telekommunikációs és hálózati rendszereket, valamint a szemináriumok szervezését. A DPA védjegyosztálya a német védjegy törvény 8(2) szakasza alapján megkülönböztetőképesség hiánya miatt elutasította a bejelentést arra hivatkozva, hogy a lajstromoztatni kívánt szavak sorozata egy általános típusú hirdető megállapítás, amely a jövőre, a jövőbeli fejlődésre vagy a jövőbeli életre és így egy üzletre utal, és szolgáltatásait a haladás érdekében ajánlja fel.

A bejelentő megfellebbezte ezt a döntést. A Szövetségi Szabadalmi Bíróság megállapította, hogy a hirdető jelmondatban nem lehet leíró jelentést látni az igényelt áruk vonatkozásában. A „holnap” szó a védjegyben a következő napra vagy a jövőre is vonatkozik, aminek

következtében a „lehető” szó „elérhető, elképzelhető” jelent. Bár a védjegy azt a benyomást kelti, hogy az áruk és a szolgáltatások haladásra és jövőbeli fejlődésre utalnak, az állításnak ez a leíró magva nem áll a lajstromoztatni kívánt védjegy gyújtópontjában, hanem a közön-séget inkább a tudatküszöb alatt érinti.

Általában megállapítható, hogy általános jellegű hirdető, meggyökeresedett frázisoknak és szósoroknak a versenytársak számára szabadon elérhetőnek kell maradniuk. Ugyanakkor egy hirdető jelmondat lajstromozását nem lehet megtagadni, ha az eredeti és tömör. Így a megkülönböztetőképességet sem lehet megtagadni egy inkább egyéni, mint egyszerű állítástól, ha nem állapítható meg, hogy az érintett üzleti körök az állítást pontos formájában szabadon kívánják-e használni.

D) Egy német bejelentő 2005-ben a 9., 16., 25., 28., 35., 38. és 41. áruosztályban különböző árukra és szolgáltatásokra lajstromoztatta a TOOOO! védjegyet. Egy harmadik fél kérelme alapján a DPA a védjegy törvény 8(2)(1) szakasza, vagyis a jel leíró jellege alapján törölte a védjegyet. A bejelentő a Szövetségi Szabadalmi Bírósághoz nyújtott be fellebbezést, amely azonban megerősítette a DPA döntését.

Ezután a bejelentő a Szövetségi Legfelsőbb Bírósághoz fordult, amely a 25. áruosztály különböző áruai, többek között ruházati termékek vonatkozásában megváltoztatta a döntést, és az ügyet újbóli elbírálás céljából visszautalta a Szövetségi Szabadalmi Bírósághoz. A többi áruosztály és szolgáltatás vonatkozásában a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság megerősítette a megelőző döntést.

A Szövetségi Szabadalmi Bíróság azzal érvelt, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy a hétköznapi nyelvben széles körben használt szó arra, amikor egy labdajátékban az egyik csapat gólt szerez. A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság a vizsgált védjegy valamennyi termékével és szolgáltatásával kapcsolatban megvizsgálta ezt az érvet, de azt kétségbe vonta a 25. áruosztály bizonyos áruival kapcsolatban. Összhangban egy korábbi döntésével hangsúlyozta, hogy figyelembe kell venni a vonatkozó kereskedelmi terület címkézési gyakorlatát is, ideértve egy védjegy elhelyezését az adott árukon. Ezért egy jel a védjegy törvény 8(1)(2) szakasza értelmében már disztinktív lehet, ha léteznek olyan alkalmak, amelyek révén az adott jel „védjegyként” fogható fel. Ha egy jelet „védjegyként” (vagyis a termék eredetét jelölőként) fognak fel, amikor az sajátos módon egy termékhez kapcsolódik, a védjegyet nem lehet érvényteleníteni, mert azt helyzeti jelként lehetett lajstromozni.

Ezzel szemben – mondta ki a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság döntése – bejelentési eljárásokban meg kell határozni, hogy a lajstromoztatni kívánt jel szigorúan leíró értelemben fogható-e fel, függetlenül a címkéken, árcédulákon vagy az áruk csomagolásán való bemutatásától.

E) Egy bejelentő a DPA-nál kérte a POLYMAIL védjegy lajstromozását a 16. áruosztályban különösen papírárukra, könyvborítókra és papírdobozokra, valamint a 35. áruosztályban különösen internetárverések lefolytatására és online hirdetésekre.

A DPA a „poly” és a „mail” szó kombinációjában a többszöri postázás egyszerű leírását látta, és azon a véleményen volt, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy csak a leíró jelzése az igényelt áruk és szolgáltatások szándékolt használata típusának.

A Szövetségi Szabadalmi Bíróság azon a véleményen volt, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy nem tekinthető leírónak a 35. áruosztályban igényelt szolgáltatásokra nézve, mert azokat nem hirdetések tömegpostázásának formájában nyújtják. A POLYMAIL védjegy a 16. áruosztály áruira nézve sem tekinthető deskriptívnek, mert ebben az áruosztályban az árukat nem készítik polimer műanyagokból, és nem is továbbítják tömegpostázással. A POLYMAIL kifejezés a vonatkozó területeken az eredet megjelölésének tekinthető, és lajstromozható az igényelt árukra és szolgáltatásokra.

F) Egy német kiadó tulajdonosa volt az ILLU és a SUPERillu védjegyek a 16. és a 41. áruosztályban. Egy versenytárs törlési keresetet nyújtott be az ILLU védjegy ellen arra hivatkozva, hogy azt sem a lajstromozást követő öt éven belül, sem később nem használták.

A védjegytulajdonos arra hivatkozott, hogy évekig publikált és nagy számban forgalmazott egy „SUPERillu” című folyóiratot, ezenkívül megbízásából sugároztak egy SUPER ILLU TV című tévéműsort.

A Karlsruhei Felsőbíróság úgy döntött, hogy az ILLU védjegy törlésére vonatkozó kereset megalapozatlan, mert e folyóiratcím használata a nyomtatott termék üzleti származását is jelezte, különös tekintettel a folyóirat jelentős és hosszan tartó sikerére. Az „illu” szó rendelkezik megkülönböztetőképeséggel, és a „SUPERillu” szó használata az ILLU védjegy megfelelő használatának minősül, mert a hozzáadott „super” komponens nem rendelkezik saját megkülönböztetőképeséggel, hanem csupán hirdetési célokra szolgál. Így a „SUPERillu” szó lényegtelen változata az ILLU védjegynek, és nem befolyásolja annak megkülönböztetőképeségét. Ezért a bíróság a törlési keresetet elutasította.

Olaszország

A 2011. augusztus 3-án megjelent olasz hivatalos közlöny az iparfejlesztési minisztérium két közleményét tartalmazta, amelyek mindegyike a szellemi tulajdon oltalmának elősegítését célozza szabadalmak és használati minták területén olasz kis- és közepes vállalatok számára. A minisztérium mintegy 45 milliós eurónyi összeget tartalékol egyrészt hazai és külföldi szabadalmi és használatiminta-bejelentések anyagi fedezetéül, másrészt az ilyen bejelentések benyújtását lehetővé tevő kutatások elősegítése céljából.

Az iparfejlesztési minisztérium anyagi támogatására irányuló kérelmeket 2011. november 2-ától kezdve lehet benyújtani.

Pakisztán

A Pakisztáni Szellemtulajdon-védelmi Szervezet elnöke bejelentette, hogy 2011. október 21-től kezdve a védjegyközlőnyt digitális formában is publikálják. Ennek megfelelően módosították a védjegy törvény végrehajtási utasításának 29. szakaszát.

Spanyolország

Az *Eli Lilly and Company* (Lilly) a *Daiichi Sankyo* spanyol leányvállalatával együtt *ex parte* ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtott be a *Teva* ellen az EP584952 számú európai szabadalom (EP '952) állítólagos bitorlása miatt. Ez a szabadalom raloxifen alkalmazását igényli oszteoporózis kezelésére.

Az *Eli Lilly* a birtokosa az EP1438957 számú európai szabadalomnak (EP '957) is, amely az EP '952 megosztásából származott. Mind az alap-, mind a megosztott szabadalom lényegileg ugyanazt a találmányt igényli, és elsőbbségük 1992. július 28.

A megosztott EP '957 szabadalmat 2009 decemberében az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) Felszólalási Osztálya megvonta feltalálói tevékenység hiánya miatt (e határozat ellen a fellebbezés függőben van). Az ESZH Felszólalási Osztálya azt állapította meg, hogy a raloxifen használata oszteoporózis kezelésére szolgáló gyógyszer előállítására szakember számára kézenfekvő volt egy 1987-ben publikált dolgozatban ismertetett tanítás fényében. Ez a dokumentum kinyilvánította két antiösztrogén vegyület (raloxifen és tamoxifen) hatását petefészüktől megfosztott patkányokban, ami azt mutatta, hogy az antiösztrogének gátolták a csonttömegsűrűség csökkenését anélkül, hogy növelték volna a méhrák kockázatát.

A Pamplonai Kereskedelmi Bíróság úgy döntött, hogy nem hoz *ex parte* döntést, és szóbeli tárgyalást tartott, így lehetőséget nyújtva a *Tevának* arra, hogy ellentmondjon az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek. A tárgyalás után a bíróság 2011. július 14-én hozott döntésében elutasította a kérelmet, és a *Lilly-t* a bírósági költségek megtérítésére kötelezte.

A bíróság előtt a felperesek azt állították, hogy a *Teva* által Spanyolországban forgalomba hozott raloxifen bitorolta az EP '952 szabadalmat. Azzal érveltek, hogy ezt a szabadalmat az ideiglenes intézkedésre vonatkozó eljárásban érvényesnek kell tekinteni, mert az ESZH engedélyezte. Továbbá arra is hivatkoztak, hogy a párhuzamos USA-beli szabadalmat az amerikai bíróságok fenntartották, viszont az ESZH Felszólalási Osztályának az EP '957 megosztott szabadalmat megvonó döntése lényegtelen, mert az alapszabadalom és a megosztott szabadalom jogilag független egymástól.

A Teva arra alapozta ellenkeresetét, hogy hiányzik a felperesek bíróság előtti megjelenési joga, mert az EP '952 szabadalom nyilvánvalóan nélkülözi a feltalálói tevékenységet, és ennek megfelelően érvénytelen.

A Teva elismerte, hogy a két szabadalom alakilag független egymástól, de rámutatott az EP '957 megvonásának fontosságára: az ESZH Felszólalási Osztálya megállapította, hogy a raloxifen alkalmazása oszteoporózis kezelésére – ami ugyanaz az állítólagos találmány, mint amit az EP '952 igényel – nélkülözi a feltalálói tevékenységet. Ez a döntés erősen utal az EP '952 szabadalom érvénytelenségére.

Ezenkívül a Teva számos precedensdöntésre hivatkozott, amelyeket gyógyászati szabadalmak ügyében benyújtott ideiglenes intézkedés iránti olyan kérelmek ügyében hoztak, amelyeket az állított szabadalom érvénytelensége miatt elutasítottak (pl. az ezomeprazol-, finaszterid-, dezmpresszin-, fluvasztatin-, drospirenon- és tamszulozinügyben).

A Pamplonai Kereskedelmi Bíróság helyt adott a Teva érveinek, és megállapította, hogy hiányzott a felperesek jóhiszeműsége, minthogy megalapozottan feltételezhető az EP '952 szabadalom érvénytelensége.

A Lilly és a Daiichi Sankyo fellebbezhet a döntés ellen.

Svájc

A Nemzetközi Posztgraduális Üzleti Iskola (International Graduate Business School, INSEAD) által kiadott, 2011. évi Globális Innovációs Index (Global Innovation Index, GII) szerint az innovációs nemzetek sorában az első helyet Svájc foglalja el. Az első tíz között sorrendben még az alábbi országok következnek:

2. Svédország
3. Szingapúr
4. Hongkong
5. Finnország
6. Dánia
7. Amerikai Egyesült Államok
8. Kanada
9. Hollandia
10. Egyesült Királyság

A GII azt méri, hogy egy országban mennyire kedvező az innovációs légkör, és egy nemzet milyen tényleges innovációs eredményeket ért el. A figyelembe vett tényezők között szerepel a humán erőforrás, a kutatás, az infrastruktúra, valamint a tudományos és kreatív teljesítmények.

Szabadalmi Együttműködési Szerződés

A Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) 2011. szeptember 1-jei hatállyal módosította a nemzetközi bejelentések díjait. A módosított díjak euróban a következők:

- a) nemzetközi bejelentési díj: 1088 EUR (a régi díj: 999 EUR);
- b) 30 oldal fölötti oldalankénti díj: 12 EUR (a régi díj: 11 EUR);
- c) kezelési díj: 164 EUR (a régi díj: 150 EUR).

Tajvan

A) A gépkocsigyártó német *Audi* cég 2009-ben kérelmet nyújtott be a Tajvani Szellemtulajdon-védelmi Hivatalnál a VORSPRUNG DURCH TECHNIK (Haladás a technika útján) védjegy lajstromozása iránt három áruosztályban, többek között gépkocsikra, kiegészítőkre, gépkocsi-karbantartó eszközökre és szolgáltatásokra. Az Audi azzal érvelt, hogy a kérdéses védjegyet ő alkotta meg, és az azt a tény szimbolizálja, hogy a világszerte jól ismert Audi motorok a német műszaki hatékonyság megtestesítői. Emellett a „Vorsprung” szó egyéni és megkülönböztető jellegű, és az angol nyelvben nincs ezzel egyenértékű kifejezés. A hivatal elutasította a bejelentést, mert a lajstromoztatni kívánt védjegyet erősen leíró, sőt hirdető jellegű mondatnak tekintette, amely nem alkalmas az áruk vagy szolgáltatások forrásának megkülönböztetésére.

Az elutasítás ellen az Audi a Felső Adminisztratív Bírósághoz nyújtott be fellebbezést, amely azonban megállapította, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy egyszerűen azt jelenti, hogy a védjegytulajdonos termékei vagy szolgáltatásai igen magas minőségűek, azonban az ilyen védjegy Tajvanon, ahol a német nyelvet kevesen értik meg, nem bír megkülönböztető képességgel, és ezért nem is lajstromozható.

Itt jegyezzük meg, hogy az Európai Bíróság ugyanezt a védjegyet lajstromozhatónak minősítette, amiről az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2010. júniusi számának 103. és 104. oldalán adtunk tájékoztatást.

B) A kanadai *Canus* cég feljogosította a tajvani *Sea Base International Co., Ltd.*-t (Sea Base) termékeinek tajvani forgalmazására. Ez a tajvani cég a Canus termékeit CERTIFIED DISTRIBUTOR IN TAIWAN CANUS logóval árusította. A Sea Base 2008-ban megállapította, hogy egy tajvani kozmetikai üzlet az ő logójával hirdeti termékeit. Ezért az üzletet felszólította, hogy szüntesse meg a kérdéses logó használatát, aminek eredményeként az üzlet megígérte, hogy nem fogja újra használni a logót, és egy újságban bocsánatot is kért a Sea Base-től.

2010-ben Sea Base azt találta, hogy az említett üzlet egy hirdetési újságban ismét a ő logójával ajánlja kozmetikai termékeit. Ezért a Tajvani Szellemtulajdon-védelmi Bíróságnál pert indított a nevezett üzlet ellen, amely azonban azzal védekezett, hogy a Sea Base által bizonyítékként benyújtott hirdetési újság 2008-ban jelent meg, és ezért a Sea Base alaptalanul

vádolja logójának használatával. Emellett az általa árusított termékek nincsenek a kérdéses logóval ellátva.

A bíróság 2011. július 21-i döntése megállapítja, hogy a Sea Base nem tudta bizonyítani logójának az alperes által 2010-ben való újbóli használatát. Ezért elutasította az alperes eltiltására irányuló keresetét, valamint egymillió tajvani dollár kártérítés fizetésére irányuló igényét is.

Törökország

A Török Szellemitulajdon-védelmi Hivatal 2011. október 19-én – összhangban az Európai Unió gyakorlatával – lehetővé tette sajátos árukra vagy üzleti tevékenységekre vonatkozó kiskereskedelmi szolgáltatásokra nemzeti védjegyek lajstromozását. Korábban a kiskereskedelmi szolgáltatásokat a 35. áruosztályban csak a következő tág meghatározással lehetett lajstromoztatni: „Különböző áruk egyesítése, ami lehetővé teszi a fogyasztók számára, hogy ezeket az árukat kényelmesen megismerhessék és megvásárolhassák”.

Az új gyakorlat alapján lehetővé válik „sajátos áruk vagy árutípusok szolgáltatásaira” vonatkozó védjegyek lajstromozása, amit korábban a 35. áruosztályban csak tág definícióval lehetett megtenni.